

ก้าวสู่ปีที่ 4

จดหมายข่าว

IPRB

ฉบับที่ 11 เดือนเมษายน-มิถุนายน 2551

ISSN 1905-1166

IPRB เติมน้ำภารกิจปีหนูกอง 2551

เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับ RBC (ตอนที่ 2)

ความเสี่ยงภัยน้ำท่วมในเมืองสำคัญของโลก

Insurance Banana Skins 2007 (ตอนจบ)

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนักคณิตศาสตร์ประกันภัย

สำนักงานอตราเบี้ยประกันวินาศภัย (IPRB) สร้างคุณความรู้ คู่การพัฒนาธุรกิจประกันวินาศภัย

From IPRB

สวัสดีค่ะท่านผู้อ่านทุกท่าน... จดหมายข่าว IPRB ฉบับนี้เป็นฉบับก้าวสู่ปีที่ 4 ของ IPRB เราจึงมีบทความพิเศษ (Special Scoop) เรื่อง “IPRB เดินหน้าภารกิจ ปีหนูทอง 2551” มาให้ทุกท่านได้ติดตามความคืบหน้าในการดำเนินงานด้านต่างๆ ของ IPRB กัน นอกจากนี้ ยังมี “เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับ RBC (ตอนที่ 2)” ของคุณพิเชฐ เจียรรมณีทวีสิน และเรื่องของ “ความเสี่ยงภัยน้ำท่วมในเมืองสำคัญของโลก” มาให้ติดตามกันด้วย

ในส่วนของคอลัมน์ Risk Management ฉบับนี้ ดร.ปิยวดี ไชวิฑูรกิจ ขอนำเรื่องของ “Insurance Banana Skins 2007” มาเสนอต่ออีกนิดเพื่อให้บทความสมบูรณ์... และสำหรับคอลัมน์ Actuaries’ Corner ฉบับนี้ เราขอพาทุกท่านมาดูกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนักคณิตศาสตร์ประกันภัย ตาม พ.ร.บ. ประกันวินาศภัยฉบับล่าสุด พร้อมทั้งมีประเด็นร้อน (Hot Issue) รายงานความเคลื่อนไหวในเรื่องการกำหนดกรอบ RBC เหมือนเช่นเคยค่ะ

ส่งท้ายฉบับนี้ IPRB ขอแจ้งข่าวให้ทุกท่านทราบโดยทั่วกันว่า ขณะนี้เราได้เปิดทดสอบระบบบริการข้อมูลสารสนเทศออนไลน์ ซึ่งเป็นบริการข้อมูลสารสนเทศด้านธุรกิจประกันภัยผ่านอินเทอร์เน็ตที่ IPRB มุ่งมั่นจัดทำขึ้น เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากข้อมูลที่มีอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ท่านที่สนใจสามารถทดลองใช้งานระบบได้โดยคลิกเข้าไปที่เมนู INFORMATION SERVICES ในเว็บไซต์ของ IPRB ค่ะ...

สำนักงานอตราเบี้ยประกันวินาศภัย (IPRB)

บทความและความคิดเห็นในจดหมายข่าวฉบับนี้เป็นความคิดเห็นของผู้เขียนแต่ละบุคคล ทางสำนักงานอตราเบี้ยประกันวินาศภัยไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

สารบัญ

ฉบับที่ 11 เดือนเมษายน-มิถุนายน 2551

- 3** IPRB เดินหน้าภารกิจ ปีหนูทอง 2551
- 9** เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับ RBC (ตอนที่ 2)
- 15** ความเสี่ยงภัยน้ำท่วม ในเมืองสำคัญของโลก
- 18** Insurance Banana Skins 2007 (ตอนจบ)
- 24** กฎหมายที่เกี่ยวข้อง กับนักคณิตศาสตร์ประกันภัย
- 29** ตามติดความเคลื่อนไหว เรื่องกรอบ RBC (2)

จดหมายข่าว

IPRB

ISSN 1905-1166

จดหมายข่าว IPRB เป็นจดหมายข่าวราย 3 เดือน ซึ่งจัดทำโดย สำนักงานอตราเบี้ยประกันวินาศภัย (IPRB) หน่วยงานอิสระที่จัดตั้งขึ้นตามแผนยุทธศาสตร์การประกันภัยแห่งชาติ เพื่อทำหน้าที่เป็นศูนย์ข้อมูลสารสนเทศของการประกันวินาศภัย และทำหน้าที่นำเสนอต้นทุนความเสียหายของการรับประกันภัยประเภทต่างๆ เพื่อให้การกำหนดเบี้ยประกันภัยเป็นธรรมต่อทุกฝ่าย

หากท่านผู้อ่านมีข้อคิดเห็น หรือคำแนะนำใดๆ เกี่ยวกับจดหมายข่าว IPRB กรุณาติดต่อ

ฝ่ายสื่อสารองค์กร

สำนักงานอตราเบี้ยประกันวินาศภัย

ชั้น 14 สินธร ทาวเวอร์ อาคาร 2

เลขที่ 130 ถนนวิทญู แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน

กรุงเทพฯ 10330

โทรศัพท์ 0-2651-4506-9 โทรสาร 0-2651-4510

Website: <http://www.iprbthai.org>

e-mail: iprb@iprbthai.org

IPRB

เดินหน้าภารกิจปีหยุดทอง 2551

นับตั้งแต่วันที่ 4 เมษายน พ.ศ. 2548 ซึ่งเป็นวันที่สำนักงานอัตราระเบียบประกันวินาศภัย หรือ IPRB เริ่มดำเนินงานอย่างเป็นทางการ ...มาถึงวันนี้ IPRB ได้เริ่มก้าวเข้าสู่การดำเนินงานในปีที่ 4 แล้ว ซึ่งตลอดระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา นอกจากการดำเนินงานตามภารกิจหลักที่ได้รับมอบหมาย นั่นคือการนำเสนอต้นทุนความเสียหายอ้างอิง (Reference Loss Costs) ของการประกันภัยประเภทต่างๆ แล้ว ปัจจุบัน IPRB ยังเริ่มมีงานท้าทายใหม่ๆ เข้ามาด้วย ...จึงนับเป็นโอกาสดีที่เราจะใช้พื้นที่ในจดหมายข่าวฉบับก้าวสู่ปีที่ 4 นี้ เพื่อสรุปผลการดำเนินงานที่ผ่านมา รวมทั้งภารกิจใหม่ๆ จากนี้ไปของเรา ให้ผู้อ่านทุกท่านได้ทราบกัน !!!

ผลการดำเนินงานใน 3 ปีแรก

การเริ่มต้นดำเนินงานของ IPRB ในปี 2548 ถือว่าเป็นการเริ่มต้นจากศูนย์อย่างแท้จริง ณ เวลานั้นเกือบทุกอย่างต้องสร้างและพัฒนาใหม่ภายใต้ทุนความรู้ที่มีอยู่อย่างจำกัด นับถึงวันนี้อาจถือได้ว่า IPRB ประสบความสำเร็จอย่างน่าพอใจในการเริ่มสร้างรากฐานที่ดี ทั้งในด้านทรัพยากรบุคคล (People) กระบวนการทำงาน (Process) และระบบสนับสนุน

การทำงานต่างๆ เพื่อให้พร้อมที่จะขับเคลื่อนภารกิจให้ตอบโจทย์ของผู้เกี่ยวข้อง ซึ่งได้แก่ บริษัทประกันวินาศภัย หน่วยงานกำกับดูแล และผู้บริโภค โดยผลการดำเนินงานของ IPRB ในช่วง 3 ปีแรก (เมษายน 2548-มีนาคม 2551) อาจกล่าวโดยสรุปได้ดังนี้

งานคณิตศาสตร์ประกันภัย

งานคณิตศาสตร์ประกันภัยถือเป็นหัวใจสำคัญของ Rating Bureau ทั่วโลก ซึ่งใน 3 ปีที่ผ่านมา ถือได้ว่า IPRB มีพัฒนาการที่ดีมากอย่างต่อเนื่องทั้งในการพัฒนาบุคลากรด้านนี้และระบบงานซึ่งนอกจากการที่พนักงานทุกคนมีความมุ่งมั่น ทุ่มเทเพื่อเป้าหมายเดียวกัน คือ การเป็น Professional Rating Bureau แล้ว การได้รับการสนับสนุนทางวิชาการเป็นอย่างดีจาก บริษัท มิตซูย สุมิโตโม อินซัวรันซ์ จำกัด สำนักงานใหญ่ ประเทศญี่ปุ่น นับเป็นอีกปัจจัยสำคัญในการพัฒนาและขับเคลื่อนภารกิจในด้านนี้ให้สำเร็จ นอกจากนี้ การที่ได้มีโอกาสเชื่อมโยงและแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับหน่วยงานซึ่งทำหน้าที่คล้าย IPRB ในประเทศต่างๆ อาทิ Non-Life Insurance Rating Organization of Japan, Korea Insurance Development Institute, Insurance Services

Malaysia และ Taiwan Insurance Institute นับเป็นอีกส่วนหนึ่งที่สนับสนุนให้เราได้เรียนรู้และเห็นแนวทางในการพัฒนาองค์กรที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

การพัฒนาทักษะของบุคลากรและระบบงานคณิตศาสตร์ประกันภัยใน 3 ปีแรก เราเดินไปพร้อมๆ กับการดำเนินงานเพื่อส่งมอบผลงานให้ได้ตามเป้าหมาย โดยมีที่ปรึกษาจากทั้งในและต่างประเทศคอยให้การสนับสนุนทางเทคนิคในทุกระยะ เพื่อวางรากฐานที่ดีให้กับงานด้านนี้ โดยผลงานที่ IPRB สามารถส่งมอบและโครงการที่อยู่ระหว่างการดำเนินการมีดังนี้

- นำเสนอต้นทุนความเสียหายอ้างอิงของประกันอัคคีภัย (Fire Insurance Reference Loss Costs)
- กำลังอยู่ระหว่างศึกษาต้นทุนความเสียหายของการประกันความเสี่ยงภัยทรัพย์สิน (Industrial All Risks) และมีเป้าหมายที่จะนำเสนอภายในไตรมาสที่ 2 ของปี 2551 นี้
- กำลังอยู่ระหว่างการคำนวณต้นทุนความเสียหายสำหรับประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจ โดยมีเป้าหมายแล้วเสร็จในปี 2551 นี้

ศูนย์สารสนเทศ

IPRB ได้รับการถ่ายโอนข้อมูลของอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่องจาก 2 หน่วยงาน คือ บริษัท ไทยรับประกันภัยต่อ จำกัด (มหาชน) และ บริษัท ไทยอินชัวร์เรอส์ด้าเนท จำกัด จึงทำให้ปัจจุบัน IPRB เป็น

หน่วยงานเดียวที่จัดเก็บข้อมูลของการประกันวินาศภัยทุกประเภท ซึ่งจากข้อมูลที่เราได้รับ ในช่วง 3 ปีแรก เราได้ทุ่มเทพยายามพัฒนางานใน 3 ด้าน คือ

- พัฒนาระบบจัดการข้อมูลขนาดใหญ่ของอุตสาหกรรมประกันวินาศภัย
- พัฒนาลังข้อมูล (Data Warehouse) ของการประกันวินาศภัยทุกประเภท เพื่อสนับสนุนการวิเคราะห์ทางคณิตศาสตร์ประกันภัย และเพื่อเตรียมความพร้อมในการเปิดให้บริการข้อมูลสารสนเทศทางอินเทอร์เน็ตแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- พัฒนาระบบให้บริการข้อมูลสารสนเทศผ่านอินเทอร์เน็ต และได้เริ่มเปิดให้บริการระยะแรกแล้วผ่านทางเว็บไซต์ www.iprbthai.org โดยบริการในระยะแรกเป็นการวิเคราะห์ธุรกิจประกันวินาศภัยในแง่มุมต่างๆ ทั้งในภาพรวมและในระดับบริษัท

งานสื่อสารเพื่อการพัฒนา

IPRB ได้พัฒนาเครื่องมือสื่อสารที่หลากหลายเพื่อใช้ในการสร้างความเคลื่อนไหว รวมทั้งนำความรู้ในเรื่องคณิตศาสตร์ประกันภัยและการบริหารความเสี่ยงองค์กรสู่การรับรู้ของผู้เกี่ยวข้อง

- จัดหมายข่าว IPRB รายไตรมาส มีเป้าหมายในการกระตุ้นให้ตลาดได้เห็นถึงความสำคัญของงานคณิตศาสตร์ประกันภัย ตลอดจนเป็นช่องทางหนึ่งในการให้ความรู้เกี่ยวกับการคำนวณเบี้ยประกันภัย (Ratemaking) การคำนวณเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน (Loss Reserving) รวมทั้งการบริหารความเสี่ยงองค์กร (Enterprise Risk Management)
- เว็บไซต์ www.iprbthai.org เป็นแหล่งข้อมูลข่าวสารและสาระความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการประกันวินาศภัยและคณิตศาสตร์ประกันภัย ได้รับพัฒนาและปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง
- หนังสือและเอกสารทางวิชาการต่างๆ ซึ่งเป็นสื่อที่ IPRB ผลิตเพื่อใช้ในการให้ความรู้แบบเข้มข้นแก่ผู้ที่ต้องการศึกษาและเรียนรู้ด้วยตนเอง

รวมทั้งผู้ที่ต้องการนำไปประยุกต์ใช้ โดยที่ผ่านมา เราได้ตีพิมพ์ออกมาแล้วรวม 3 ฉบับ คือ

- ต้นทุนความเสียหายอ้างอิงของการประกันอัคคีภัย ปี 2550
- ต้นทุนความเสียหายอ้างอิงของการประกันอัคคีภัย ฉบับเจ้าหน้าที่ที่พิจารณารับประกันภัย ปี 2550
- ความรู้เบื้องต้นในการคำนวณอัตราเบี้ยประกันภัย

● การจัดการฝึกอบรม นับเป็นอีกเครื่องมือหนึ่งที่เราเริ่มใช้ในการให้ความรู้แก่บุคลากรในธุรกิจ ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยในปี 2550 เราได้เริ่มจัดการฝึกอบรมเรื่องการคำนวณเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน โดยวิธี Chain-Ladder Method ขึ้นเป็นครั้งแรก

การมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่สำคัญต่างๆ

นอกจากการขับเคลื่อนภารกิจหลักตามนโยบายและแผนงานในแต่ละปีแล้ว IPRB ยังได้มีโอกาสเข้าไปมีส่วนร่วมและให้การสนับสนุนการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกิจกรรมต่างๆ มากมาย อาทิ

● ร่วมเป็นคณะทำงานร่วมภาครัฐและเอกชนในการพิจารณากำหนดแนวทางในการกำกับดูแลเงินกองทุนตามระดับความเสี่ยง (Risk-Based Capital) และเป็นหัวหน้าคณะทำงานด้านความเสี่ยงในการรับประกันภัย

● ร่วมเป็นคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงพิทักษ์อัตราเบี้ยประกันอัคคีภัย

● ร่วมเป็นคณะกรรมการกำหนดโครงสร้างฐานข้อมูลสถิติการประกันวินาศภัย ทำหน้าที่ในการกำหนดโครงสร้างฐานข้อมูลของอุตสาหกรรม เพื่อตอบสนองการกำกับดูแลธุรกิจซึ่งกำลังอยู่ในช่วงการเปลี่ยนแปลงสำคัญ

● ร่วมกับฝ่ายวางแผนและพัฒนาระบบการกำกับ สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริม

การประกอบธุรกิจประกันภัย (สำนักงาน คปภ.) ในการพัฒนาแนวทางปฏิบัติในการคำนวณเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน (Loss Reserving Guidelines) ซึ่งคาดว่าจะแล้วเสร็จในเร็ววันนี้

● ร่วมกับสมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยแห่งประเทศไทยและสมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยนานาชาติ (IAA) จัดการประชุมนานาชาติ “The 5th International Professional Meeting of Leaders of the Actuarial Profession and Actuarial Educators in Asia and the Pacific” เพื่อยกระดับวิชาชีพนักคณิตศาสตร์ประกันภัย

● ร่วมเป็นคณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาวิชาชีพนักคณิตศาสตร์ประกันภัย ซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยความเห็นชอบจากสภาธุรกิจประกันภัยไทย เพื่อทำหน้าที่ 1) ร่วมกับสำนักงาน คปภ. ในการกำหนดคุณสมบัติความรับผิดชอบและบทบาทของนักคณิตศาสตร์ประกันภัย 2) ประสานงานกับมหาวิทยาลัยต่างๆ ในการปรับปรุงหลักสูตรด้านคณิตศาสตร์ประกันภัยให้สอดคล้องกับแนวทางสากล และ 3) จัดสัมมนาและให้ความรู้ทางวิชาชีพ

● ร่วมดำเนินโครงการ “การประกันภัยพิชผลจากภัยแล้งโดยใช้ดัชนีน้ำฝน” และทำหน้าที่รับการถ่ายโอนความรู้ทางเทคนิคในการออกแบบดัชนีน้ำฝนและการคำนวณเบี้ยประกันภัยจากธนาคารโลกซึ่งเป็นผู้สนับสนุนโครงการนี้

เดินหน้าภารกิจสู่ปี 2551

การมีส่วนร่วมในการพิจารณากำหนดแนวทางในการกำกับดูแลเงินกองทุนตามระดับความเสี่ยง (Risk-Based Capital: RBC) นับเป็นภารกิจสำคัญยิ่งของ IPRB ในปี 2551-2553 ซึ่งแนวทางในการกำกับดูแลเงินกองทุนกำลังพัฒนาสู่แนวทางที่เป็นสากล บริษัทประกันภัยทั่วโลกต่างก็อยู่ในช่วงของการเปลี่ยนแปลงในเรื่องนี้เช่นกัน สำหรับบ้านเราในปี 2554 กรอบการกำกับดูแลเงินกองทุนตามระดับความเสี่ยงจะมีผลบังคับใช้ตามกฎหมาย ดังนั้นในช่วงเวลา 3 ปีต่อจากนี้ เป็นระยะเวลาที่ทุกฝ่ายต้องเตรียมความพร้อมร่วมกัน เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่รออยู่ ซึ่ง IPRB ถือเป็นกลไกหนึ่งที่จะสนับสนุนการดำเนินงานของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องให้สามารถพัฒนากรอบแนวทางในการดำรงเงินกองทุนตามระดับความเสี่ยงได้อย่างเหมาะสมและประสบความสำเร็จในการนำไปใช้

นอกจากนี้ ปี 2551 ยังเป็นปีที่ IPRB จะนำเสนอผลการศึกษา “ต้นทุนความเสียหายอ้างอิงของการประกันความเสี่ยงภัยทรัพย์สิน” ในไตรมาสที่ 2 ของปี รวมทั้งตั้งเป้าหมายที่จะนำเสนอผลการศึกษา “ต้นทุนความเสียหายอ้างอิงของการประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจ” ภายในปีนี้เช่นกัน

การพัฒนาฐานความรู้ด้านคณิตศาสตร์ประกันภัยเป็นอีกเรื่องที่ IPRB จะดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยในเดือนกรกฎาคม 2551 นี้ เรามีกำหนดออกหนังสือทางวิชาการเล่มที่สอง นั่นคือ “การคำนวณเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน (Loss Reserving)” หลังจากที่เรเราได้ตีพิมพ์หนังสือทางวิชาการเล่มแรกไปแล้วเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2551 ที่ผ่านมานั้นคือ “ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการคำนวณอัตราเบี้ยประกันภัย (Introduction to Ratemaking)” ซึ่งได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี ทั้งนี้เพื่อตอบสนองความต้องการของบุคลากรในธุรกิจประกันวินาศภัยในการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการคำนวณเงินสำรองฯ ตาม

ประกาศนายทะเบียน ซึ่งจะเริ่มบังคับใช้ในปี 2552

ส่วนการพัฒนาระบบบริการข้อมูลสารสนเทศ (Information Services) ผ่านอินเทอร์เน็ตนั้น เป็นอีกบริการหนึ่งที่ IPRB ให้ความสำคัญและมุ่งมั่นที่จะดำเนินการอย่างต่อเนื่อง หลังจากที่ได้เริ่มเปิดให้บริการในระยะแรกไปแล้วในช่วงต้นปีนี้

เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์สูงสุดจากฐานข้อมูลของอุตสาหกรรม

มุมมองของผู้เกี่ยวข้อง

ในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา การดำเนินงานของ IPRB ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานและภาคส่วนต่างๆ มากมาย อาทิ สมาคมประกันวินาศภัย สมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยแห่งประเทศไทย สถาบันการศึกษา รวมทั้ง บริษัท มิตรชูย์ สุมิโตโม อินซัวรันซ์ จำกัด สำนักงานใหญ่ ประเทศญี่ปุ่น ที่ได้ส่งผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้ทางด้านคณิตศาสตร์ประกันภัยอย่างต่อเนื่อง ...ต่อไปนี่จึงเป็นมุมมองความคิดเห็นจากส่วนหนึ่งของผู้ที่มีส่วนสนับสนุนการดำเนินงานของ IPRB ถึงการดำเนินงานที่ผ่านมา รวมทั้งขอแนะนำเพื่อการดำเนินงานของ IPRB ในการก้าวสู่ปีที่ 4 นี้...

คุณณัฐนัย อินทรสุศรี

อุปนายกสมาคมประกันวินาศภัย และประธานกรรมการสำนักงานอัตราเบี้ยประกันวินาศภัย

“ที่ผ่านมามมองเห็น IPRB มีการพัฒนาที่ดีมาอย่างต่อเนื่อง และมีบทบาทสำคัญในการตอบสนองภาคธุรกิจและสังคม โดยเป็นตัวกลางที่จะทำหน้าที่ในการช่วยให้เกิดการกำหนด Rating ที่ควรจะเป็นของการประกันวินาศภัย ทำให้เกิด Fair Price ซึ่ง IPRB เป็นหน่วยงานสำคัญที่ต้องสนับสนุนข้อมูลต่างๆ ต่อสำนักงาน คปภ. ในส่วนของ Tariff ต่างๆ ที่จะออกมา

ในช่วงนี้เป็นช่วงสำคัญของการปรับเปลี่ยนที่

คุณฉัตรชัย อินทรสุขศรี

ใหญ่มากอย่างไม่เคยมีมาก่อนของอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การนำกรอบการดำรงเงินกองทุนตามระดับความเสี่ยงหรือ RBC มาใช้ ซึ่ง IPRB ได้เป็นหน่วยงานที่เข้ามามีบทบาทสำคัญในการช่วยวางแผนการพัฒนากรอบในเรื่องนี้ และถือเป็น Arm ของอุตสาหกรรมที่จะช่วยให้อุตสาหกรรมสามารถนำกรอบ RBC มาใช้ตามกฎหมายได้

ตอนนี้ IPRB จึงมีทั้งงานหลักคือเรื่องของการทำ Rating และงานจริงที่เป็น Project คือเรื่องของการรอบ RBC ซึ่งเป็นเรื่องที่ใหญ่มาก รวมทั้งการจัด Training ให้กับอุตสาหกรรมในเรื่องของ Loss Reserving ที่ถือเป็นเรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่งด้วย

นอกจากนี้ในปีที่ 4 นี้ IPRB กำลังจะจัดจ้างนักคณิตศาสตร์ประกันภัยระดับ Fellowship ในฟากของประกันวินาศภัย ซึ่งบ้านเราไม่มี มาเป็นผู้เชี่ยวชาญประจำ ซึ่งการมีนักคณิตศาสตร์ประกันภัยผู้เชี่ยวชาญประจำตรงนี้ก็จะช่วยพัฒนาทั้ง IPRB และภาคธุรกิจโดยรวม โดยเฉพาะช่วยสนับสนุนบริษัทประกันภัยขนาดกลางและเล็กที่ไม่มีความสามารถ

ในการจ้างนักคณิตศาสตร์ประกันภัยผู้เชี่ยวชาญมาประจำ ก็จะได้มีนักคณิตศาสตร์ประกันภัยที่จะช่วยสนับสนุนในงานที่เกี่ยวข้องด้านต่างๆ

Rating Bureau ของต่างประเทศเขาพัฒนากันมานานหลายสิบปีแล้ว ก็ต้องยอมรับว่า IPRB ของเราเพิ่งดำเนินงานมาสู่ปีที่ 4 ได้เท่านี้ก็ถือว่าทำได้ดี แต่มีข้อหนึ่งคือ IPRB ควรทำก็คือ ต้องเร่งประชาสัมพันธ์ให้มากขึ้นว่า IPRB จะสนับสนุนอะไรให้กับบริษัทประกันวินาศภัยได้บ้าง และในอีกส่วนหนึ่งก็จะช่วยทำให้เกิดความไว้วางใจกัน เมื่อรู้จักกันมากยิ่งขึ้น ทำให้เกิดความร่วมมือในการสนับสนุนข้อมูลต่างๆ ซึ่งผมเองก็พยายามที่จะช่วยตรงนี้ด้วยเพื่อให้ทุกคนเชื่อมั่นและไว้วางใจใน IPRB

IPRB เป็นองค์กรใหม่ มีความหลากหลายของคนรุ่นใหม่ ในอนาคตนั้น การที่จะเติบโตต้องสร้างรากฐานที่แข็งแกร่ง ต้องสร้างให้เกิด Super Team ซึ่งเป็นสิ่งที่ผมอยากเห็น และในอนาคต IPRB จะเป็นองค์กรสำคัญที่ช่วยทำให้ธุรกิจประกันวินาศภัยมั่นคงแข็งแรงในระยะยาวต่อไป”

คุณโทชินาริ โทโคอิ

ผู้จัดการสาขาประเทศไทย บริษัท มิตซูบิ สุมิโตโม
อินชัวร์รันส์ จำกัด (MSI)

“IPRB เป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการนำเสนอ Reference Loss Costs ถ้ามองย้อนหลังไปแล้ว นับเป็นก้าวที่ใหญ่สำหรับอุตสาหกรรมประกันวินาศภัยไทย ผมรู้สึกยินดีที่ คุณเคนจิ โทคุดะ ได้มีโอกาสเข้าร่วมงานกับ IPRB ในฐานะที่ปรึกษา และ MSI ได้มีส่วนช่วยสนับสนุนให้ IPRB เป็น Rating Bureau ที่แข็งแกร่งและสามารถทำงานเพื่ออุตสาหกรรมและเพื่อสังคมไทยได้ ซึ่ง MSI Group ถือเป็นหนึ่งในการกิจและกลยุทธ์ของเราด้วย คือ การให้แก่วางและอุตสาหกรรมที่เราเกี่ยวข้อง เพื่อให้เราสามารถทำธุรกิจได้อย่างยั่งยืน และโดยความเห็นส่วนตัว

คุณโตชินาริ โทโคอิ

ของผมนั้น MSI จะยังคงให้การสนับสนุนทางวิชาการแก่ IPRB ต่อไปในระยะยาว โดยพิจารณา รูปแบบที่เหมาะสมร่วมกัน...

3 ปีที่ผ่านมา การพัฒนา Rating System เป็นเรื่องหลักที่ IPRB ได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาและอาศัยการสนับสนุนจากหลายฝ่าย ผมมองว่างานส่วนนี้ไม่เพียงสร้างการเปลี่ยนแปลงเฉพาะกับอุตสาหกรรมประกันวินาศภัยเท่านั้น แต่รวมถึงเป็นประโยชน์แก่สังคมไทยโดยรวมด้วย

การประกันภัยรถยนต์นั้นสำคัญมากทั้งต่ออุตสาหกรรม, MSI Group และ IPRB หากบริษัทประกันภัยไม่สามารถทำกำไรจากการรับประกันภัยได้ ก็อาจจะไม่สามารถอยู่รอดได้ ดังนั้น ทาง MSI จึงพยายามสนับสนุน IPRB ในการพัฒนา Motor

Insurance Rating System ซึ่งผมมั่นใจว่าจะ เป็นระบบที่ดีและเหมาะสมสำหรับทั้งอุตสาหกรรม ประกันภัยไทยและสังคมไทย

ผมทราบว่า IPRB ได้ตั้งเป้าหมายให้ทั้ง Rating System และตัวเลข Reference Loss Costs ของการประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจเสร็จ ภายในปี 2008 นี้ ซึ่งหากทำได้เช่นนั้นก็จะเป็น ประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมประกันภัยไทยอย่างมาก และยิ่งไปกว่านั้น ถ้า IPRB สามารถนำเสนอ แนวคิดดีๆ ในการปรับปรุง Rating System ของ การประกันภัยรถยนต์ต่อทั้ง GIA¹ และ OIC² ได้ รวมทั้งสามารถจัดให้มีการอภิปรายในเรื่องดังกล่าว ร่วมกันของผู้เกี่ยวข้อง จนกระทั่งทำให้เกิดการ เปลี่ยนแปลง คือ ได้ระบบ Rating ใหม่ของการ ประกันภัยรถยนต์ที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นและเป็นที่ยอมรับ ก็จะเป็นก้าวสำคัญทั้งในการพัฒนาธุรกิจ ส่วนนี้และอุตสาหกรรมในภาพรวม

ท้ายสุดนี้ผมขอฝากคำแนะนำสำหรับ IPRB ในการดำเนินงาน ก็คือ 1. พยายามให้น้ำหนัก ในการพัฒนา Rating System ของการประกันภัย รถยนต์ 2. หมั่นประชาสัมพันธ์ให้บริษัทสมาชิกและ สำนักงาน คปภ. รู้จักและเข้าใจบทบาทหน้าที่ รวมทั้งผลงานและบริการของ IPRB นอกจาก ลังพิมพ์ซึ่งทำได้ดีอยู่แล้ว ซึ่งอาจรวมถึงการ ทำความเข้าใจกับ Brokers รายใหญ่ๆ ด้วย”

หมายเหตุ: GIA = สมาคมประกันวินาศภัย
OIC = สำนักงาน คปภ.

เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับ RBC

(ตอนที่ 2)

พิเชษฐ เจียรรมณีทวีสิน* FSA

ในฉบับที่แล้วเราได้ทราบถึงความหมายและความสำคัญของเงินทุน (Capital) รวมถึงวิวัฒนาการของการกำหนดเงินทุนขั้นต่ำ (Required Capital) กันเรียบร้อยแล้ว โดยผมจะขอข้ามรายละเอียดและวิธีการทำของแต่ละโมเดลไปก่อนก็แล้วกันครับ

พิเชษฐ เจียรรมณีทวีสิน

มาฉบับนี้ เพื่อไม่ให้เป็นการยืดเวลาเสียเวลา ผมจะขอตัดบทมาตรงถึงการพิจารณาลักษณะการกำหนดเงินทุนขั้นต่ำที่เหมาะสมเพื่อสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของประเทศ เรียกว่าขอเกาให้ถูกที่คั่น และปัญหาทันทีที่ละจุดกันดีกว่า แต่ก็ต้องขอออกตัวกันตรงนี้ก่อนนะครับว่า สิ่งที่จะนำเสนอข้างล่างต่อไปนี้ เป็นเพียงแค่ความคิดเห็นจากประสบการณ์ส่วนตัวเท่าที่ได้ทำ project เกี่ยวกับเรื่องพวกนี้และศึกษาเพิ่มเติมมาเท่านั้น...

ถ้าผมอยากให้การกำหนดเงินทุนขั้นต่ำสามารถเป็นมาตรวัดความเสี่ยงของบริษัทได้ การกำหนดเงินทุนขั้นต่ำ (Required Capital) ที่ดีควรมีลักษณะดังต่อไปนี้ครับ

สิ่งที่จำเป็นต้องมี

1. ถ้าย้อนกลับไปดูฉบับที่แล้วก็จะทราบว่าเงินทุนนั้นมีไว้เพื่อรองรับความเสี่ยง ดังนั้น จำนวนที่ต้องถือสำหรับเงินทุนขั้นต่ำ (Required Capital) จึงควรต้องแปรผันตามความเสี่ยงที่บริษัทมีไว้ (เสี่ยงมากก็ควรต้องถือมาก) ซึ่งถ้าโมเดลไหนตอบคำถาม

* Regional Actuarial Manager, Accident & Health Worldwide, AIG Life Companies, Hong Kong

แบบนี้ไม่ได้ แสดงว่าโมเดลนั้นไม่สามารถเรียกว่า Risk Based Capital และไม่มีคุณสมบัติดีพอที่จะใช้กำหนดเงินทุนขั้นต่ำได้

2. กลุ่มผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน (Different Product Category) เช่น การประกันอุบัติเหตุ และสุขภาพ การประกันภัยรถยนต์ เป็นต้น หรือมีลักษณะความคุ้มครอง/ประโยชน์ที่ให้ที่แตกต่างกัน (Different Product Feature) ควรจะสะท้อนความเสี่ยงของบริษัทได้ ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเราจับผลิตภัณฑ์กลุ่ม A ซึ่งมีความเสี่ยงมากกว่าผลิตภัณฑ์กลุ่ม B ใส่เข้าไปในกล่องดำที่เราเรียกว่าโมเดลพร้อมๆ กันทั้งคู่ ตัวกล่องดำนี้ควรที่จะฟ้องได้ว่าผลิตภัณฑ์กลุ่ม A ควรจะต้องทำให้บริษัทถือเงินทุนขั้นต่ำมากกว่าผลิตภัณฑ์กลุ่ม B เป็นต้น

3. ความเสี่ยงที่ควรจะต้องคิดถึง ก็มีความเสี่ยงจากการลงทุนในสินทรัพย์ (Asset Risk/Default Risk) ความเสี่ยงที่บริษัทไม่สามารถเรียกหนี้ชำระได้ (Credit Risk) ความเสี่ยงจากการคิดเบี้ยประกันไม่พอกับความเสี่ยงและค่าใช้จ่าย (Underwriting/Policy Liability Risk) ความเสี่ยงที่เกิดจากการตั้งเงินสำรองค่าทดแทนสินไหมทดแทนไม่เพียงพอ (Claim Reserve Risk) และความเสี่ยงที่เกิดจากการดำเนินงานผิดพลาด

(Operational Risk/Business Risk) เป็นต้น

4. โมเดลที่ดีควรจะเพิ่มความเชื่อมั่นและได้รับการยอมรับจากคนใน (นักคณิตศาสตร์ประกันภัย, ผู้กำกับดูแล และคนในธุรกิจ) และคนนอก (เช่น สื่อมวลชน, นักลงทุน, นักจัดอันดับ)

5. โมเดลที่ดีต้องสามารถตรวจจับความผิดปกติของสถานะการเงินของบริษัทได้ ไม่อย่างนั้นภาษาบ้านเราเรียกว่า “รั่วหายล่อมคอก”

สิ่งที่ทำให้โมเดลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

1. สมมติฐานต่างๆ ในการคำนวณสามารถมีปฏิสัมพันธ์ (Interactive) กันเองได้ดี ยกตัวอย่างเช่น ในปากประกันชีวิต ถ้าอัตราดอกเบี้ยในตลาดขึ้นก็ควรจะทำให้อัตราการขาดอายุกรรมธรรมมากขึ้น อัตราโนมิตีในตัวโมเดล ลักษณะนี้เราเรียกว่า Dynamic Lapse ซึ่งจะนำไปประกอบใช้ในการทำ Stochastic Modeling ซึ่งการจะสร้างสูตร Dynamic Lapse นี้ค่อนข้างจะยากมากทีเดียวเนื่องจากปัจจัยภายนอกหลายตัวมีผลกระทบอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็น อัตราดอกเบี้ยในตลาด พฤติกรรมและความเข้าใจของลูกค้า พฤติกรรมและเทคนิคการขายของตัวแทน เป็นต้น ผมดูโมเดลของ Stochastic Modeling มาเกือบสิบประเทศแล้ว ก็มีแค่ของฮ่องกงนี่แหละครับที่ใส่ Dynamic Lapse แล้วดูเข้าเค้า แต่ผลลัพธ์ที่ออกมาก็ยังดูไม่ค่อยเป็นที่น่าพอใจเท่าไร (ขนาดมีการเก็บข้อมูลกันมาตั้งแต่ 8 ปีที่แล้ว)

2. ในการประกันวินาศภัยปกติแล้วความคุ้มครองจะหมดอายุภายในหนึ่งปี ซึ่งก็สามารถใช้ Chain Ladder Method ทำงานร่วมกับเครื่องมือทางสถิติอื่นๆ ได้ แต่สำหรับการประกันอุบัติเหตุและสุขภาพแบบที่จำเป็นต้องใช้การโพรเจกต์กระแสเงินสด (Cash flow projection) เราจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ด้วยครับ

2.1 Cash Flow Projection ต้องอาศัยสมมติฐาน (เช่น อัตราภาระณะ อัตราเจ็บป่วย อัตรา

การขาดอายุกรมธรรม์ อัตราค่าใช้จ่าย และอัตราดอกเบี้ย เป็นต้น) ในการที่จะสร้างกระแสเงินสดเข้าออกให้กับบริษัทในอนาคต ดังนั้น สมมติฐานต่างๆ จึงเป็นหนึ่งในสิ่งที่สำคัญที่สุดของการทำ Cash Flow Projection และคนที่แต่งตั้งสมมติฐานนี้ก็ไม่ใช่นอกจาก **Appointed Actuary** ทั้งนี้ Appointed Actuary คือ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยที่ได้รับการแต่งตั้งให้รับผิดชอบ (แต่ส่วนมากจะ “รับผิดชอบ” แค่ออย่างเดียว) ให้เป็นกระบอกเสียงของผู้บริโภค เพราะฉะนั้น ผู้กำกับดูแลธุรกิจควรจะแต่งตั้ง Appointed Actuary (AA) ของแต่ละบริษัทให้สวมหมวกของผู้บริโภคเพื่อคอยเป็นหูเป็นตาแทนให้ ปกติคนที่จะมาเป็น Appointed Actuary ก็คือ Chief Actuary (ถ้ามี) ของแต่ละบริษัทนั่นเอง

2.2 หนึ่งในสมมติฐานที่มีความผันผวนและตีความยากที่สุดก็คือ อัตราดอกเบี้ยในโลกที่ไร้ความเสี่ยง (Risk Free Rate) ซึ่งต้องคิดหน้าคิดหลังให้ดีๆ ก่อนที่จะกำหนดกติกาขึ้นมา ยกตัวอย่างเช่น โมเดลใหม่ของมาเลเชียจะใช้นิยามที่ทำให้มีการผันผวนได้ง่ายกว่าของลิงคอปัวร์ ซึ่งก็มีทั้งข้อดีและข้อเสียอยู่ในตัว

2.3 ความเหมาะสมและความถี่ที่จะปรับสมมติฐานให้สอดคล้องกับตลาด ถ้าทำบ่อยจนเกินไปก็จะเป็นผลดี

2.4 โปรแกรมและซอฟต์แวร์ที่บริษัทต้องใช้เพื่อจัดการกับข้อมูลและการคำนวณที่ซับซ้อน แล้วที่สำคัญก็ต้องอย่าลืมหาคนที่ใช้เป็นด้วยนะครับ ซึ่งก็หนีไม่พ้นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยอยู่ดี

3. โมเดลที่ต้องการปรับให้เข้ากับ Fair Value Concept (หรือถ้าให้ผมแปลเป็นไทยก็ประมาณว่า การทำระบบบัญชีของสินทรัพย์และหนี้สินในงบการเงินให้สะท้อนราคาจริงของตลาด) จะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

3.1 ฝ่ายบัญชีของแต่ละบริษัทที่เข้าใจระบบบัญชีแบบนี้ และสามารถให้ข้อมูลแก่นักคณิตศาสตร์

ประกันภัยต้องการได้

3.2 การใช้ Fair Value Concept นี้ คนใช้ต้องเข้าใจให้ดีกว่า มันจะสะท้อนราคาตลาดโดยค่าที่ได้ก็จะต้องมีความผันผวนไปตามภาวะตลาด ซึ่งทุกฝ่ายจะต้องเข้าใจระบบแบบนี้เพื่อตีความให้ได้ ทั้งทางฝั่งสินทรัพย์และหนี้สิน เรียกได้ว่าเข้าสู่โลกยุคใหม่ครับผม อีกทั้งควรจะเข้าใจว่าอะไรส่งผลกระทบกับเงินทุนขั้นต่ำ (Required Capital) ในโมเดลได้

3.3 คำนิยามของสินทรัพย์ที่จะเอาไว้ประเมินเงินกองทุนที่เหลือ (Surplus)

3.4 คำนิยามของอัตราดอกเบี้ย (Risk Free Rate) ในกรณีที่ไม่ใช่แบบประกันวินาศภัยที่เป็นแบบปีต่อปี (Non-Yearly Renewal Term Product)

สิ่งเพิ่มเติมที่ช่วยทำให้เกิดโมเดลในอุดมคติมากยิ่งขึ้น

1. โมเดลในอุดมคติควรจะคำนึงถึงเทคนิคการกระจายความเสี่ยง ทั้งในระดับรายผลิตภัณฑ์ ระดับบริษัทในแต่ละสาขา และในภาพรวมของบริษัททั้งเครือทั่วโลก

2. โมเดลในอุดมคติควรจะส่งเสริมวิธีการทำการหักลบกลบความเสี่ยงกันไปเอง (Natural Hedging) จากการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่เหมาะสม อย่างเช่น นักคณิตศาสตร์ประกันภัยสามารถออกแบบประกันดีๆ ที่ทำให้ความเสี่ยงจากการตั้งสมมติฐานของอัตราณณะกับอัตราเจ็บป่วยหักล้างกันเองได้ (สำหรับแบบประกันอุบัติเหตุและสุขภาพที่ไม่ได้หมดอายุแบบปีต่อปี)

เมื่อเราเข้าใจว่าการกำหนดเงินทุนขั้นต่ำที่ดีควรจะเป็นอย่างไรแล้ว คราวนี้เราก็สามารถวิเคราะห์ว่า โมเดลแบบไหนที่น่าจะเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของเมืองไทย ในตอนนี้เรามีกลองดำให้เลือกอยู่ 4 ไบเรียมตามลำดับการวิวัฒนาการมาดังนี้

1. ตั้งให้เงินทุนขั้นต่ำค่าเท่ากับจำนวนเปอร์เซ็นต์ของเงินสำรอง

2. “Risk-Based Capital” แบบที่ใช้ตัวแปรเป็นตัวกำหนดฐานความเสี่ยง (หรือที่จะเรียกในที่นี้ว่า S&P’s factor model)

3. “Risk-Based Capital” แบบที่ใช้การจำลองสถานการณ์ต่างๆ (แบบ Stochastic Modeling และ Fair Value Concept)

4. Economic Capital ตามมาตรฐานใหม่ของยุโรป (Solvency II)

ซึ่งก็แน่นอนว่าถ้าเราต้องตัดตัวเลือกออกทีละตัว ตัวแรกที่โดนกำจัดไปก่อนก็คือแบบวิธีคิดค่าบรรพที่ ตั้งให้เงินทุนขั้นต่ำเป็นจำนวนเปอร์เซ็นต์ของเงินสำรองซึ่งไม่ได้ส่งเสริมหรือจูงใจให้บริษัทประกันภัยบริหารความเสี่ยงแต่อย่างใด

ส่วนแบบสุดท้ายที่เป็นมาตรฐานใหม่ของยุโรป ก็เป็นแบบใหม่ล่าสุด แต่แกะออกจากกล่องไม่ได้ซึกที เพราะยังหาข้อสรุปกันไม่เสร็จ ทางทีม Solvency II (ต่างกับ Basel II นะครับ เพราะทีมแบงก์ของ Basel II ยกเรื่องธุรกิจประกันภัยให้นักคณิตศาสตร์ประกันภัยไปตั้งทีมงานกันเองแล้วเรียกว่า Solvency II เพราะเค้าเข้าใจว่าธุรกิจของประกันภัยมีความแตกต่าง

และซับซ้อนกว่าแบงก์) กำลังเร่งหาข้อสรุปให้เสร็จทันในปี ค.ศ. 2011 (หมายความว่า ถ้าเสร็จไม่ทันก็ จะเลื่อนไปอีก) กล่าวกันสั้นๆ ก็คือโมเดลยังไม่นิ่ง แต่หลายๆ ประเทศก็ให้ความสนใจกับการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้อยู่ ประเทศไทยเราก็คงสามารถเริ่มที่จะศึกษา และทำความเข้าใจข้อดีข้อเสียของ Solvency II กันได้ตั้งแต่ตอนนี้ เพราะในอีก 5 ปีข้างหน้าถ้าวิธีการนี้เริ่มมีการนำไปใช้ในระบบสากล ประเทศไทยเราจะได้ก้าวตามได้ทัน ผมจึงให้ความเห็นส่วนตัวว่า วิธีการนี้เป็นเป้าหมายระยะยาวใน 4-5 ปี ข้างหน้า ของประเทศไทย ซึ่งในตอนนั้นผมเชื่อว่าคงจะมีนักคณิตศาสตร์ประกันภัยในประเทศเพียงพอกับความต้องการในการพัฒนา (มองในแง่ดีนะครับ)

แบบที่สามกับแบบที่สี่จริงๆ แล้วคล้ายกันมาก เพราะมันมาจากแนวคิดแบบเดียวกันที่ต้องการใช้ Economic Capital และ Fair Value นั่นเอง เพียงแต่แบบที่สี่ยังพัฒนาไปข้างหน้าอยู่เรื่อยๆ ส่วนแบบที่สามที่ออสเตรเลียและสิงคโปร์ใช้อยู่ นั่นก็คือการถ่ายสภาพตอนที่แบบที่สี่ยังโตไม่เต็มตัวมาใช้นั่นเอง ยิ่งนานวัน ความต่างจึงเริ่มมีให้เห็นมากขึ้น แต่ถ้าถามว่าแบบที่สิงคโปร์ใช้อยู่ตอนนี้ล้ำสมัยไหม ผมตอบได้ทันทีว่า “ไม่” ครับ

แต่สิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เลยก็คือแบบที่สามนั้น ต้องรื้อระบบการตั้งเงินสำรองของธุรกิจให้เป็นแบบคิดใหม่ทำใหม่ ระบบบัญชีแบบเก่าที่เป็น Book Value ก็จะไม่สามารถใช้ได้อีกต่อไปแล้ว นี่คงไม่ใช่แค่เรื่องของ การกำหนดเงินทุนขั้นต่ำเพียงอย่างเดียว (หากแต่เป็นการสังคายนาระบบบัญชี) ซึ่งโดยหลักการแล้ว ผมก็เห็นว่าดี เพราะการจะตั้งเงินทุนขั้นต่ำที่ดีจริงๆ นั้นควรจะต้องพิจารณาทุกเกณฑ์ของเงินสำรองหรือระบบบัญชีของสินทรัพย์ประกอบกันด้วย (เหมือนกับว่า ถ้าปวดหลัง หมอเค้าก็อาจจะต้องตามไปดูอาการถึงฝ่าเท้า เพราะมันมีจุดเชื่อมโยงกันอยู่) แต่การรื้อระบบในทางปฏิบัติมันต้องอาศัยความพร้อมและระยะเวลาในการพัฒนาพอสมควร (เหมือนประชาธิปไตยบ้านเรา)

ถ้าจะเลือกวิธีการนี้มาใช้ ก็จำเป็นต้องอาศัยการผึกกำลังลมปราณกันของนักคณิตศาสตร์ประกันภัยและนักบัญชีในประเทศ เพราะถ้าไม่ตีพร้อมอาจถึงขั้นธาตุไฟเข้าแทรกได้ ทางที่ดีต้องมีกำลังเสริมจากนักคณิตศาสตร์ประกันภัยต่างชาติที่มีประสบการณ์ในด้านกาประกันภัยโดยตรงเพื่อถ่ายทอลมปราณความรู้และช่วยชี้แนะให้อีกต่อหนึ่ง

นอกจากต้องยกเครื่องวิธีการประเมินภาวะผูกพันตามกรรมธรรมและการประเมินมูลค่าสินทรัพย์แล้ว ทั้งแบบประกันและกฎหมายบ้านเราก็กยังมีข้อจำกัดที่ไม่สามารถเอื้อต่อการใช้ Principle Based ได้เต็มที่ ซึ่งถ้าเราไปพัฒนาระบบการกำหนดเงินทุนขั้นต่ำให้หุรหุร ก็จะไม่เหมือนกับเป็นการไปสร้างมือถือที่มีฟังก์ชันเล่นดนตรีมี MP3 ครบ มีกล้องถ่ายรูปฝังอยู่ในตัวพร้อม แต่คนใช้เอามาใช้แค่ตั้งนาฬิกาปลุก ยกตัวอย่างข้อจำกัดบางอย่าง เช่น

1. กฎหมายที่กำหนดสัดส่วนนโยบายการลงทุนของธุรกิจประกันภัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ
2. ตราสารอนุพันธ์ (Derivative) ก็ยังไม่ได้มีอยู่ในตลาดเท่าไรถ้าจะมีก็แค่ตลาดตราสารล่วงหน้า
3. การขาดแคลนของพันธบัตรรัฐบาลระยะยาวที่บริษัทประกันภัยอยากจะลงทุนเพื่อให้เข้าชุดกับภาระหนี้สินระยะยาวที่บริษัทประกันชีวิตมีต่อลูกค้า (เพื่อลด Duration Mismatch)
4. ผลิตภัณฑ์ประกันภัยที่เป็นนวัตกรรมใหม่ๆ ก็ยังมีข้อจำกัดในตลาดไทยอยู่มาก

โมเดลนี้เป็นวิธีการที่น่าทำที่สุด แต่ก็มีคามยุ่งยากซับซ้อน (ถ้าจะทำให้มีประโยชน์จริง) เป็นเงาตามตัวเช่นกัน โดยในความคิดเห็นส่วนตัวของผผแล้ว ถ้าจะเริ่มทำแบบที่สามที่เป็น Principle Based (Fair Value) เมื่อไร เราต้องค่อยๆ ก้าวไปลงมือทำพร้อมๆ กับการลดข้อจำกัดที่กล่าวมาด้วย ตอนนีสิ่งที่จะต้องทำเป็นอันดับแรกก็คือการเตรียมกำลังสมองให้เพียงพอรับมือกับมันให้เต็มที่ ระดมขุนพลทั้งหลายจากในและนอกประเทศมาอยู่ในทัพ

แต่ถ้าเรามองในสถานการณ์ที่เลวร้ายเกิดมีบางบริษัททำไม่ไหวขึ้นมาละ ผมว่าในสถานการณ์เช่นนี้ โมเดลแบบที่สองน่าจะเป็นตัวเลือกให้บริษัทเล็กๆ สามารถอยู่รอดในธุรกิจประกันภัยต่อไปได้ ซึ่งก็ต้องมาดูกันว่าโมเดลแบบที่สองจะมีแต่แค่ขนมจิน (ไม่มีน้ำยา) เพียงอย่างเดียวหรือไม่

“Risk-Based Capital” แบบที่ใช้ตัวแปรเป็นตัวกำหนดฐานความเสี่ยง สามารถครอบคลุมสิ่งที่จำเป็นเบื้องต้นทั้งหมดที่ต้องมีของการกำหนดเงินทุนขั้นต่ำได้ หลักการนี้ก็ยังคงใช้ Rule Based เป็นหลักอยู่ ซึ่งผมเห็นว่ามันยังสามารถใช้ได้อยู่ในบ้านเราได้อีกสักพัก เนื่องจาก Rule Based ในส่วนต่างๆ ก็ยังมีอยู่ไม่ว่าจะเป็นระบบบัญชีกฎหมายการกำหนดนโยบายการลงทุน อีกทั้งเครื่องมือการลงทุนในตลาดประเภทตราสารอนุพันธ์ก็มีไม่มาก การที่จะหาช่องโหว่จาก Rule Based จึงทำไม่ได้มาก (ที่ใช้คำว่า “ไม่ได้มาก” ก็เพราะ ไม่มี Rule Based ที่ไหนในโลกนี้ที่ไม่มีช่องโหว่ครับ เพียงแต่ว่าช่องโหว่ที่ว่านี้สามารถยอมรับได้หรือไม่) แต่ข้อด้อยก็ยังมีอยู่มากเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การที่ระบบการกำหนดเงินทุนในวิธีการนี้ไม่ได้ถูกมองในภาพรวมเพื่อเชื่อมโยงกับส่วนต่างๆ ในงบการเงินที่เหลือ

ในส่วนของสิ่งที่ช่วยเพิ่มให้โมเดลสมบูรณ์ยิ่งขึ้นนั้น ถ้าเรารู้ว่าในโมเดลยังขาดอะไรอยู่ เราก็จะเสริมกฎเหล่านั้นเข้าไป อย่างจะเห็นว่า S&P’s Factor ก็ได้ปรับปรุงเพิ่มเพื่อทำให้ตัวโมเดลคำนึงถึงเรื่องการกระจายความเสี่ยงด้วย ส่วนตราสารอนุพันธ์นั้นในบ้านเรายังคงต้องใช้เวลาพัฒนาเครื่องมือในตลาดให้พร้อมก่อน จึงไม่ได้เป็นเรื่องน่ากังวลเท่าใดนักในส่วนนี้

Do the thing “right” แต่อย่าลืม Do the “right” thing

มีตัวอย่างให้เห็นกันว่าวิศวกรมักจะมองแต่การสร้างสิ่งต่างๆ ให้มีประสิทธิภาพแต่ลืมนึกถึงประสิทธิผล เช่น พัฒนาเครื่องยนต์ที่สามารถเพิ่ม

	แบบที่ใช้ตัวแปรเป็นตัวกำหนด ฐานความเสี่ยง (Factor)	แบบที่ใช้การจำลองสถานการณ์ต่างๆ (Stochastic Modeling)
หลักการ	Rule Based	Principle Based
งบการเงิน	Book Value	Market Value
เงินสำรอง	ไม่ต้องเปลี่ยนแปลงวิธีการคำนวณ เงินสำรอง	เปลี่ยนวิธีการคำนวณเงินสำรองให้เป็นวิธีการ สากล เช่น Chain Ladder Method หรืออื่นๆ
ความละเอียด ซับซ้อน	ปานกลาง ต้องเข้าใจวิธีการนำไปใช้	มาก ต้องมีนักคณิตศาสตร์ประกันภัย เพื่อสามารถใช้วิจารณญาณในการตัดสินใจได้ อย่างเหมาะสม
ครอบคลุม	80% ของวัตถุประสงค์	95% ของวัตถุประสงค์ แต่ต้องระวังความเสี่ยง จากตัวโมเดลเองด้วย
ระยะเวลา	เป็นโครงการระยะสั้นเสร็จได้ภายใน 1 ปี	เป็นโครงการระยะยาวเสร็จได้ภายใน 2 - 4 ปี

ระยะวิ่งได้น้ำมันหนึ่งลิตร (มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น Do the thing “right”) แต่พอติดตั้งเสร็จกลับลืมน้ำมันเพิ่มขึ้นทำให้น้ำมันของตัวรถเพิ่มขึ้นแล้วก็ขดน้ำมันเพิ่มขึ้นไปอีก (ไม่ได้ส่งผลให้ประหยัดน้ำมันขึ้นเลย - ลืมที่จะ Do the “right” thing) แต่ถ้าวิศวกรคนนั้นเข้าใจภาพรวมของท้องถนนและสภาพอากาศที่รถจะเอาไปวิ่งได้เป็นอย่างดีด้วยละก็ การปรับรูปแบบตัวถังรถหรือสภาพของล้อรถให้เหมาะสมก็อาจจะทำให้ประหยัดน้ำมันได้เหมือนกัน

ทั้งนี้ทั้งนั้นการจะเลือกใช้โมเดลแบบที่สอง (Rule Based) หรือแบบที่สาม (Principle Based) ก็ต้องขึ้นอยู่กับเปรียบเทียบประสิทธิภาพ (Efficiency) และประสิทธิผล (Effectiveness) ของแต่ละโมเดลว่าแบบไหนถึงจะสามารถบรรลุเป้าหมายได้

ผมได้มีโอกาสได้เข้าไปทำงานสัมผัสกับโปรเจกต์ทั้งสองโมเดล จึงได้สรุปเป็นข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างกันในทางปฏิบัติอีกทีครับ

ฉบับนี้ผมก็ขอจบลงแต่เพียงเท่านี้ ท่านใดที่มีข้อแนะนำหรือความคิดเห็นเพิ่มเติมก็ส่งเข้ามาได้ที่ Tommy.Pichet@Gmail.com ครับ ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการวิจัยอันนี้จะมีประโยชน์ให้กับประเทศ

บ้างไม่มากก็น้อย ขอขอบคุณครับ...

บทความนี้ได้เขียนเป็นภาษาอังกฤษเพื่อเป็นรายงานการวิจัยสำหรับการประชุม East Asian Actuarial Conference ที่ญี่ปุ่น ท่านที่สนใจสามารถเข้าไปหาอ่านได้ที่ www.thaiactuary.org หรือ www.iprbthai.org เนื้อหาประมาณ 40 หน้า สุดท้ายนี้ขอขอบคุณสมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยแห่งประเทศไทยที่สนับสนุนให้ผู้เขียนได้มีบทความชิ้นนี้สู่เวทีนานาชาติ ซึ่งหวังเป็นอย่างสูงว่าจะเป็นประโยชน์แก่บ้านเราด้วย

ความเสี่ยงภัย น้ำท่วมในเมืองสำคัญของโลก

“ภูมิภาคเอเชียกำลังถูกคุกคามจากภัยน้ำท่วมมากขึ้น”

จากผลการศึกษาล่าสุดของ OECD พบว่า ประชากรกว่า 150 ล้านคน ตามเมืองสำคัญ ของโลก จำเป็นต้องได้รับความคุ้มครองจากภัยน้ำท่วม ภายในปี ค.ศ. 2070 หรือเพิ่มขึ้นกว่า 3 เท่าตัวจาก ปัจจุบันซึ่งมีจำนวนประชากรที่ต้องการความคุ้มครอง ภัยน้ำท่วมอยู่ประมาณ 40 ล้านคน

ปัจจุบันเมืองที่ตั้งอยู่บริเวณชายฝั่งซึ่งมีมูลค่า ทรัพย์สินและระบบโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ สูง ล้วนเป็นเมืองที่ตั้งอยู่ในประเทศที่พัฒนาแล้ว เมืองเหล่านี้กำลังเผชิญกับภาวะเสี่ยงภัยน้ำท่วมที่สูงขึ้น อย่างต่อเนื่อง และ 10 เมืองที่มีความเสี่ยงภัยสูงสุด มีความเสี่ยงภัย (Exposure) รวมกันคิดเป็น 60% ของความเสี่ยงภัยรวม ซึ่ง 10 เมืองที่ว่านั้นอยู่ใน ประเทศที่ร่ำรวยเพียง 3 ประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา

ญี่ปุ่น และเนเธอร์แลนด์ โดย “ไมอามี” เป็นเมือง ที่มีความเสี่ยงสูงที่สุด

ในปี ค.ศ. 2070 “ไมอามี” ยังคงถูกจัดอันดับ ให้เป็นเมืองที่จะได้รับผลกระทบมากที่สุด มูลค่า ของทรัพย์สินที่เสี่ยงต่อความเสียหายคาดว่าจะเพิ่มขึ้น จากกว่า 4 แสนล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปัจจุบัน เป็น 3.5 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปี ค.ศ. 2070 และรองมาจะเป็นเมืองกว้างโจว ตามมาด้วย นิวยอร์ก, โกลกาตา, เซียงไฮ้, มุมไบ, เทียนจิน, โตเกียว, ฮองกง และกรุงเทพฯ ตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม การที่ประเทศเกิดใหม่หลายประเทศ มีพัฒนาการและการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว ย่อมหมายความว่า ในอนาคตประเทศแถบเอเชียก็อาจ จะกลายเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงภัยสูงที่สุดก็ได้ ทั้งนี้

จากข้อมูลในรายงานผลการศึกษา พบว่ามีถึง 8 เมือง จาก 10 เมืองแรกที่ถูกจัดอันดับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสี่ยงต่อความเสียหาย ตั้งอยู่ในภูมิภาคนี้

นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญในประเทศอังกฤษจาก Risk Management Solutions (RMS) และ Lloyd's ยังได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมในเรื่องนี้ไว้ดังนี้

● บริษัทประกันภัยและบริษัทรับประกันภัยต่อ มีแนวโน้มชัดเจนที่จะให้ความสนใจและติดตาม

การเปลี่ยนแปลงทางด้านประชากร ทรัพย์สิน และ โครงสร้างพื้นฐานต่างๆ ตามเมืองสำคัญ ในเอเชีย กันมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในประเทศจีนและ อินเดีย ซึ่งเป็นตลาดที่กำลังเติบโตอย่างมากและมีความเชื่อมโยงกับตลาดประกันภัยต่างประเทศมากขึ้น

● การกระจายความเสี่ยงภัยและการควบคุม การสะสมของภัย (Accumulation Control) ใน พื้นที่ต่างๆ อย่างเช่น ในประเทศจีน ยังนับว่าเป็น เรื่องยากที่จะจัดให้มีความสมดุลหรือเหมาะสม เนื่องจากระดับความเสี่ยงภัยมีการเปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็วอยู่ตลอดเวลา

● การประกาศแผนในการรับมือหันทภัย อย่างชัดเจน การมีระบบการเตือนภัยและป้องกันภัย ที่เข้มแข็ง ตลอดจนการออกแบบสิ่งปลูกสร้างเพื่อ รองรับภัยธรรมชาติ รวมทั้งน้ำท่วม จะช่วยจำกัด หรือลดโอกาสในการเกิดความเสี่ยงที่มีต่อทั้งชีวิต และทรัพย์สินของประชาชนในพื้นที่เสี่ยงได้ ซึ่งจะ ทำให้ผลกระทบจากความแปรปรวนของลมพายุ หรือ ระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้น อาจจะไม่ร้ายแรงมากนัก

● แม้ปัจจุบันจะมีการรับประกันภัยความเสี่ยง เหล่านี้อยู่แล้ว แต่การเพิ่มความคุ้มครองสำหรับ ภัยน้ำท่วมจะช่วยจูงใจให้มีผู้ซื้อประกันภัยเพิ่มขึ้นได้ และหากภาครัฐมีการลงทุนด้านการป้องกันภัย น้ำท่วมอย่างจริงจังแล้ว บริษัทประกันภัยก็จะได้รับ ประโยชน์ถึงสองต่อ

● ภาคธุรกิจอาจไม่จำเป็นต้องพึ่งพาการ สนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐเลย หากมีการ ดำรงเงินกองทุนที่เพียงพอกับระดับความเสี่ยง และ มีระบบการกำกับดูแลที่ดี ซึ่งสามารถช่วยเพิ่มขีด ความสามารถในการรับประกันภัยให้ครอบคลุมถึง มหันตภัยที่เกิดจากภัยธรรมชาติได้ และตราบไอดีที่ อุตสาหกรรมยังได้รับอนุญาตให้ปรับเปลี่ยนอัตรา เบี้ยประกันภัยให้เหมาะสมกับความเสี่ยงแล้ว ธุรกิจ ก็จะสามารถรับประกันภัยได้อย่างมั่นคง

ผลการศึกษาข้างต้น เป็นการดำเนินงานร่วมกัน

การจัดอันดับเมืองสำคัญที่มูลค่าของทรัพย์สินที่เสี่ยงต่อการได้รับความเสียหายจากภัยน้ำท่วมสูงสุด
20 อันดับแรก ในปี ค.ศ. 2070

อันดับ	ประเทศ	พื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ	มูลค่าของทรัพย์สิน ที่เสี่ยงต่อการ ได้รับความเสียหาย ในปัจจุบัน ข้อมูล ณ 12 ธ.ค. 2007 (ล้านดอลลาร์)	ประมาณการ มูลค่าของทรัพย์สิน ที่เสี่ยงต่อการได้รับ ความเสียหาย ในปี ค.ศ. 2070 (ล้านดอลลาร์)
1	สหรัฐอเมริกา	ไมอามี	416,900	3,513,040
2	จีน	กว่างโจว	84,170	3,357,720
3	สหรัฐอเมริกา	นิวยอร์ก-นอร์ค	320,200	2,147,350
4	อินเดีย	โกลกาตา (Kolkata/ Calcutta)	31,990	1,961,440
5	จีน	เซี่ยงไฮ้	72,860	1,771,170
6	อินเดีย	มุมไบ	46,200	1,598,050
7	จีน	เทียนจิน	29,620	1,231,480
8	ญี่ปุ่น	โตเกียว	174,290	1,207,070
9	จีน	ฮ่องกง	35,940	1,163,890
10	ไทย	กรุงเทพมหานคร	38,720	1,117,540
11	จีน	หนิงโป	9,260	1,073,930
12	สหรัฐอเมริกา	นิวยอร์ก-ลินส์	233,690	1,013,450
13	ญี่ปุ่น	โอซากะ-โกเบ	215,620	968,960
14	เนเธอร์แลนด์	แอมสเตอร์ดัม	128,330	843,700
15	เนเธอร์แลนด์	รอตเทอร์ดาม	114,890	825,680
16	เวียดนาม	โฮจิมินห์	26,860	652,820
17	ญี่ปุ่น	นาโกยา	109,220	623,420
18	จีน	ชิงเต่า	2,720	601,590
19	สหรัฐอเมริกา	เวอร์จิเนีย	84,640	581,690
20	อียิปต์	อะเล็กซานเดรีย	28,460	563,280

ระหว่าง Risk Management Solutions (RMS) และหน่วยงานวิชาการ ซึ่งได้แก่ University of Southampton, the Tyndall Centre, Météo-France และ the Centre International de Recherche sur l'Environnement et le Développement (CIRED) โดยเน้นศึกษาความ

เสี่ยงภัยของประชากร ทรัพย์สิน และระบบโครงสร้างพื้นฐานของเหตุการณ์น้ำท่วม ณ ปัจจุบันจนถึงอนาคต ในช่วงเวลา 100 ปี

Insurance Banana Skins 2007 (ตอนจบ)

ดร. ปิยวดี ไชววิฑูริก*

ในครั้งที่แล้ว เราได้พูดถึงความเสี่ยง 5 อันดับแรก ซึ่งเป็นความเสี่ยงที่ผู้บริหารในธุรกิจประกันวินาศภัยคาดการณ์ว่าจะมีผลกระทบต่อธุรกิจประกันภัยโดยรวมและต่อบริษัทของตนในระยะเวลาอีก 2-3 ปีข้างหน้า บทความในครั้งนี้จะเป็นความเสี่ยง Top Ten 5 อันดับที่เหลืออยู่

6. ช่องทางการขาย

ช่องทางการขายมีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งต่อกระบวนการการสร้างคุณค่า (Value Creation) ให้กับบริษัทประกันภัย ถึงแม้ช่องทางการขายนั้นก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายจำนวนมากแก่บริษัทประกันภัยและส่งผลกระทบต่อกำไรของบริษัท ช่องทางการขายมีส่วนสำคัญต่อความสำเร็จของการพัฒนาผลิตภัณฑ์และภาพลักษณ์ของบริษัท การขยายช่องทางการขายและส่งเสริมช่องทางการขายให้มีความแข็งแกร่งจะช่วยส่งเสริมให้เกิดการแข่งขันในธุรกิจประกันภัยและช่วยเพิ่มอุปสงค์ของผลิตภัณฑ์ประกันภัยด้วย

ช่องทางการขายแบบดั้งเดิมนั้นถูกมองว่าก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายที่สูงกับบริษัทประกันวินาศภัย เนื่องมาจากการจ่ายค่าบำเหน็จซึ่งเป็นเงินตอบแทนให้แก่ตัวแทนหรือนายหน้าสำหรับเป็นค่าบริการนั้นจะต้องมากเพียงพอเพื่อสร้างแรงจูงใจในการขาย

ผลการศึกษารัฐกิจประกันภัยในประเทศอังกฤษ โดย Deloitte พบว่า ในระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมาธุรกิจประกันภัยสามารถลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานได้กว่า 50 เปอร์เซ็นต์ อย่างไรก็ตาม ค่าใช้จ่ายที่ใช้

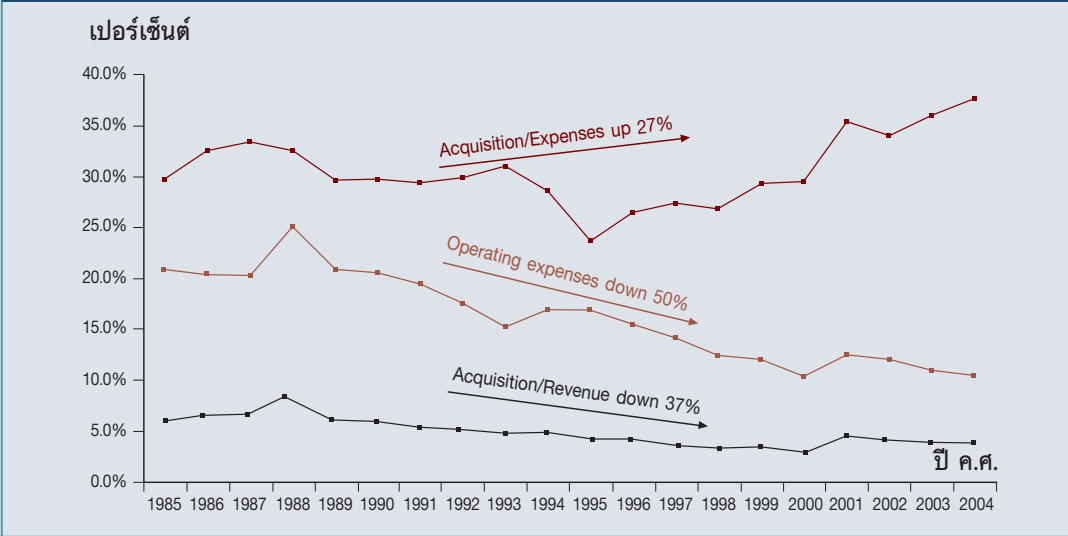
สำหรับช่องทางการขายซึ่งคิดเป็นร้อยละของค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานกลับเพิ่มสูงขึ้นกว่าเดิม คือเพิ่มจาก 29 เปอร์เซ็นต์เมื่อ 20 ปีที่แล้วเป็น 38 เปอร์เซ็นต์ในปัจจุบัน นอกจากนี้แล้ว การศึกษาธุรกิจประกันภัยในประเทศอเมริกาพบว่า บริษัทประกันภัยจะต้องลงทุนประมาณ 65,000 ถึง 200,000 เหรียญสหรัฐ สำหรับการพัฒนาและอบรมตัวแทน 1 คน อย่างไรก็ตาม ค่าใช้จ่ายที่บริษัทได้ลงทุนอาจจะไม่คุ้มทุน เนื่องจากการหมุนเวียนของตัวแทน ความหลากหลายของคุณภาพของตัวแทน และความไม่พร้อมอาชีพของตัวแทนเหล่านี้

การคิดค้นช่องทางการขายรูปแบบใหม่ๆ หรือการขายยารัฐกิจประกันวินาศภัยเข้าไปในตลาดใหม่ก็นับเป็นสิ่งท้าทายอีกประการหนึ่ง การขายประกันภัยผ่านทางสถาบันหรือองค์กรต่างๆ ที่มีเครือข่ายลูกค้าเป็นจำนวนมาก มีความสัมพันธ์อันดีกับลูกค้า และมีลูกค้าที่มีความภักดีกับองค์กรสูง เช่น การขายประกันภัยผ่านทางเครือข่ายของธนาคาร นับเป็นช่องทางการขายที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากองค์กรเหล่านี้มีลูกค้าอยู่เป็นจำนวนมาก ค่าใช้จ่ายในการให้ได้มาซึ่งลูกค้าต่อหัวจะไม่สูงมากนัก

สำหรับตลาดประกันภัยทั่วโลก ยกเว้นตลาดประกันภัยในเอเชีย ช่องทางการขายแบบใหม่ เช่น การขายประกันภัยผ่านธนาคาร (Bancassurance) การขายประกันภัยผ่านทางบริษัทและผู้ค้าหลักทรัพย์ (Broker-Dealers) วาณิชธนกิจขนาดใหญ่ (Wire Houses) หรือผู้ให้คำปรึกษาด้านการเงิน (Independent Financial

* สาขาวิชาเอกวิทยาการประกันภัยและการบริหารความเสี่ยง คณะสถิติประยุกต์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (NIDA)

ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและค่าใช้จ่ายด้านช่องทางการขายของธุรกิจประกันภัยในประเทศไทย

ที่มา: Deloitte.

Advisers: IFAs) เป็นช่องทางในการขายที่ก่อให้เกิดรายได้ส่วนใหญ่ของบริษัท คือประมาณ 80 เปอร์เซ็นต์ การดึงดูดและรักษาช่องทางการขายรูปแบบต่างๆ นับเป็นประเด็นสำคัญที่ทำนายบริษัทประกันวินาศภัย บริษัทประกันภัยจำเป็นต้องทำให้การทำธุรกิจกับช่องทางการขายเหล่านี้มีความง่ายและสะดวก การพิจารณารับประกันภัยมีความรวดเร็วและถูกต้อง มีการให้บริการที่แตกต่างสำหรับช่องทางการขายที่ก่อให้เกิดกำไรสูง มีการให้บริการเชิงรุก มีแผนการสร้างแรงจูงใจในการขาย และมีการจัดการค่าบำเหน็จอย่างมีประสิทธิภาพ

Capgemini และ The European Financial Management & Marketing Association (EFMA) ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นจากผู้ถือกรมธรรม์ประกันภัยกว่า 11,000 คนใน 10 ประเทศ และสัมภาษณ์ผู้บริหารของบริษัทประกันวินาศภัยในอีก 13 ประเทศ ผลการศึกษาพบว่าลูกค้าในตลาดที่มีการพัฒนาแล้ว เช่น สหรัฐอเมริกาหรือยุโรป จะถือครองกรมธรรม์ประกันวินาศภัย 3.7 กรมธรรม์ และมีอายุการถือครอง 9.2 ปี

ผลการศึกษายังแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลง

พฤติกรรม การซื้อประกันภัยของผู้บริโภค ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 34 มีความประสงค์ที่จะซื้อประกันภัยทางอินเทอร์เน็ตความสะดวกในการเข้าถึงข้อมูลและการแพร่หลายของอินเทอร์เน็ตทำให้การขายประกันภัยผ่านอินเทอร์เน็ตอาจกลายเป็นการคุกคามต่อช่องทางการขายแบบดั้งเดิมที่มีอยู่ในปัจจุบัน ผลการศึกษายังแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้รองรับลูกค้าเฉพาะกลุ่มมากขึ้น นอกจากนี้ แนวคิดของผู้บริโภคต่อผลิตภัณฑ์ประกันภัยในปัจจุบันนั้นแตกต่างไปจากแนวคิดในอดีตเป็นอย่างมาก ผลิตภัณฑ์ประกันภัยในปัจจุบันไม่เพียงแต่จะให้ความคุ้มครองต่อความเสียหายที่จะเกิดขึ้นเท่านั้น แต่ยังเป็นผลิตภัณฑ์ที่ช่วยในการสร้างความมั่งคั่งให้กับผู้เป็นเจ้าของ (Wealth Management Product) อีกด้วย

7. ค่าสินไหมทดแทนยึดเยื้อ

ความเสี่ยงสำคัญอีกประการหนึ่งคือค่าสินไหมทดแทนยึดเยื้อ ซึ่งหมายถึงค่าสินไหมทดแทนที่ได้รับแจ้งหรือได้ตกลงกันภายหลังที่ระยะเวลาความคุ้มครองของสัญญาได้สิ้นสุดลงเป็นเวลานาน ค่า

สินไหมทดแทนยึดเหนี่ยวนี้จะส่งผลกระทบต่อสมมุติฐานที่ได้กำหนดไว้ในอดีตที่ใช้สำหรับการคำนวณอัตราเบี้ยประกันภัย กล่าวคือ อาจทำให้เบี้ยประกันภัยที่ได้คำนวณไว้ไม่สามารถครอบคลุมค่าสินไหมที่เกิดขึ้นในอนาคตและไม่สอดคล้องกับสภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป กรมธรรม์ที่ไม่ได้มีข้อความระบุความคุ้มครองที่ชัดเจนอาจก่อให้เกิดปัญหาค่าสินไหมทดแทนยึดเหนี่ยวได้ นอกจากนี้ สาเหตุสำคัญของค่าสินไหมทดแทนยึดเหนี่ยวยังมาจากแร่ใยหินมลภาวะเป็นพิษ และ สภาวะที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ หรือที่เรียกว่า Asbestos, Pollution, and Health Hazard (APH)

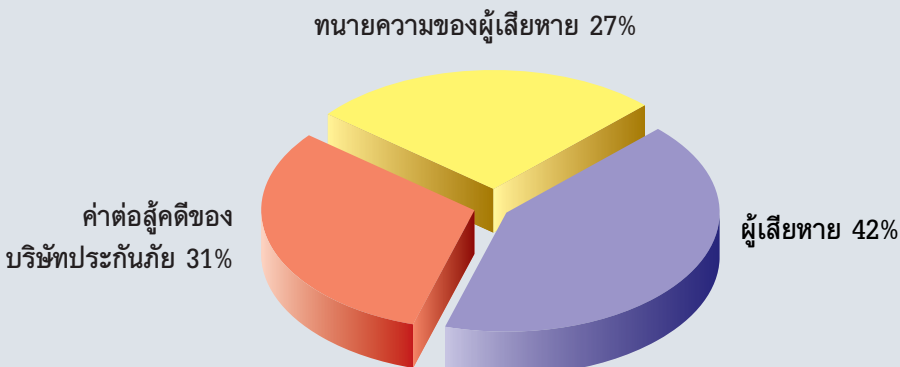
แร่ใยหิน (Asbestos) เป็นสารที่สามารถทนความร้อนได้สูง 700 ถึง 1,000 องศาเซลเซียส ทนต่อแรงดึงได้ 5,000 ถึง 31,000 กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร นอกจากนี้ ยังทนต่อสารเคมี กรด - ด่าง เชื้อจุลินทรีย์ และการทำลายของแมลง และสามารถป้องกันการรั่วไหลของกระแสไฟฟ้า ด้วยเหตุนี้แร่ใยหินจึงได้ถูกใช้อย่างแพร่หลายในอุตสาหกรรมการผลิตต่างๆ แร่ใยหินกว่า 33 ล้านตันถูกใช้ในการก่อสร้างอาคารบ้านเรือน โรงเรียน และอุตสาหกรรมตลอดจนนำมาใช้ในผลิตภัณฑ์ต่างๆ เช่น ชุดพนักงานดับเพลิง ผ้าเบรกและคลัทช์ บรรจุภัณฑ์ ฉนวนไฟฟ้า ฉนวนกันความร้อน ระบบระบายอากาศและระบบ

เครื่องปรับอากาศ พื้นกระเบื้อง ท่อกระเบื้อง ฝ้าเพดาน หลังคา ผงซีเมนต์ และวัสดุทนไฟให้แก่โครงสร้างที่เป็นคอนกรีตและเหล็ก แร่ใยหินที่เป็นส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์เหล่านี้หากฟุ้งกระจายในอากาศ และผู้ผลิตและผู้ใช้ผลิตภัณฑ์หายใจเข้าไปและสะสมในปริมาณมาก ก็จะทำให้เป็นโรคมะเร็งปอดและโรคมะเร็งเยื่อหุ้มปอดในที่สุด ถึงแม้ว่าหลายประเทศทั่วโลกได้ห้ามใช้แร่ดังกล่าวแล้วในปัจจุบัน แต่การใช้แร่ใยหินที่ผ่านมาตลอดระยะเวลา 30 ปีก็เป็นสาเหตุที่ทำให้คดีความยังไม่จบลง การเจ็บป่วยเนื่องมาจากแร่ใยหินนี้อาจต้องใช้เวลาถึง 40 ปีกว่าอาการจะปรากฏ

RAND Institute for Civil Justice ได้คาดการณ์ว่าการใช้แร่ใยหินในช่วงปี ค.ศ. 1940-1979 นี้ ทำให้ประชากรประมาณ 27 ล้านคนมีโอกาสเสี่ยงต่อแร่ใยหินจากสถานที่ทำงาน ในขณะที่ Tillinghast-Towers Perrin คาดการณ์ว่าประชากรสหรัฐอเมริกา กว่า 100 ล้านคนมีโอกาสเสี่ยงต่อแร่ใยหินจากสถานที่ทำงานและผลิตภัณฑ์ต่างๆ

A.M. Best และ Tillinghast-Towers Perrin คาดการณ์ว่ามูลค่าความรับผิดชอบทั้งหมดที่อาจเกิดขึ้นถูกประมาณการณไว้ที่ 200, 000 ล้านดอลลาร์ โดยที่บริษัทประกันภัยในสหรัฐอเมริกาจะต้องชดใช้ค่าเสียหายประมาณ 30 เปอร์เซ็นต์ บริษัทประกันภัย

ส่วนแบ่งของเงินที่ได้รับจากการฟ้องร้องเรียกค่าสินไหมทดแทน

นอกสหรัฐอเมริกาจะต้องชดใช้ค่าเสียหายประมาณ 31 เปอร์เซ็นต์ และบริษัทที่ถูกฟ้องจะต้องชดใช้ค่าเสียหายโดยตรงเนื่องมาจากความคุ้มครองที่ซื้อจากบริษัทประกันภัยได้หมดลงแล้วอีก 39 เปอร์เซ็นต์ บริษัทประกันภัยและบริษัทประกันวินาศภัยจะต้องจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบดังกล่าวเป็นจำนวนทั้งสิ้น 65,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ สาเหตุของมูลค่าความเสียหายที่มากขึ้นเนื่องมาจากการฟ้องร้องของผู้ที่เจ็บป่วย ทุพพิกาศ และสุขภาพแรงงาน ที่ต่างหวังว่าจะได้รับค่าตอบแทนจากการฟ้องร้องนี้ นอกจากนี้แล้ว ผู้ที่ถูกฟ้องร้องค่าเสียหายยังขยายวงกว้างออกไปรวมถึงผู้รับเหมาก่อสร้างหรือเจ้าของบริษัทในปัจจุบันที่ได้ใช้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนผลของแร่ใยหินอยู่

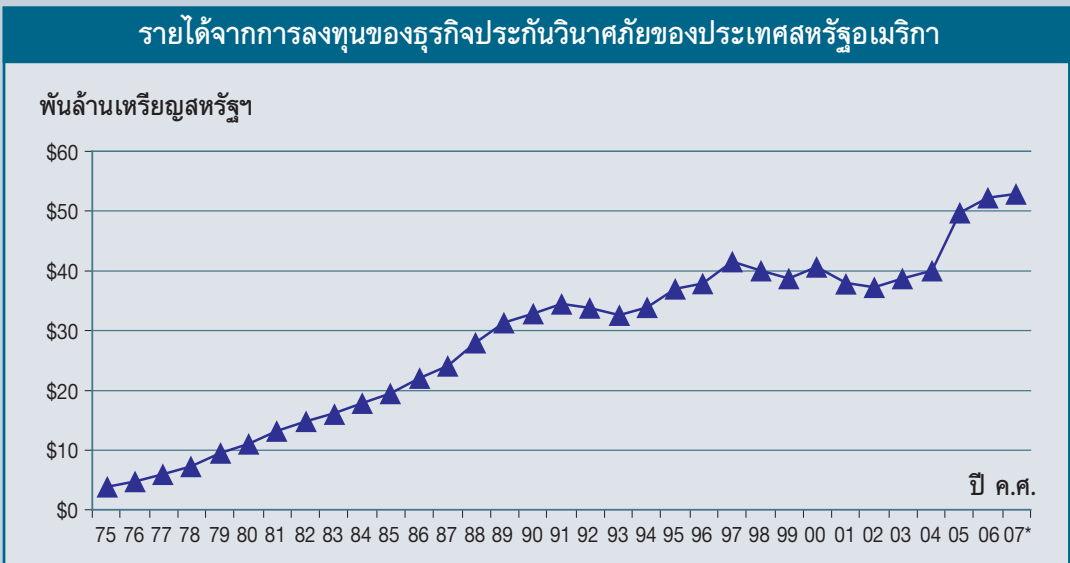
นับจนถึงปัจจุบัน มีคดีการฟ้องร้องเรียกค่าสินไหมทดแทนกว่า 200,000 คดี มีผู้ทำการฟ้องร้องเรียกค่าสินไหมทดแทนกว่า 730,000 ราย มีบริษัทที่ถูกฟ้องร้องกว่า 8,400 บริษัท และก่อให้เกิดการล้มละลายของบริษัทกว่า 70 บริษัท การฟ้องร้องเหล่านี้ทำให้บริษัทต่างๆ และธุรกิจประกันภัยต้องหมดเงินไปแล้วไม่น้อยกว่า 70,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในอดีตที่ผ่านมา บริษัทบางบริษัทต้องจ่าย

เงินมากกว่า 1 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ สำหรับค่าใช้จ่ายในการต่อสู้คดี

8. ผลประกอบการด้านการลงทุน

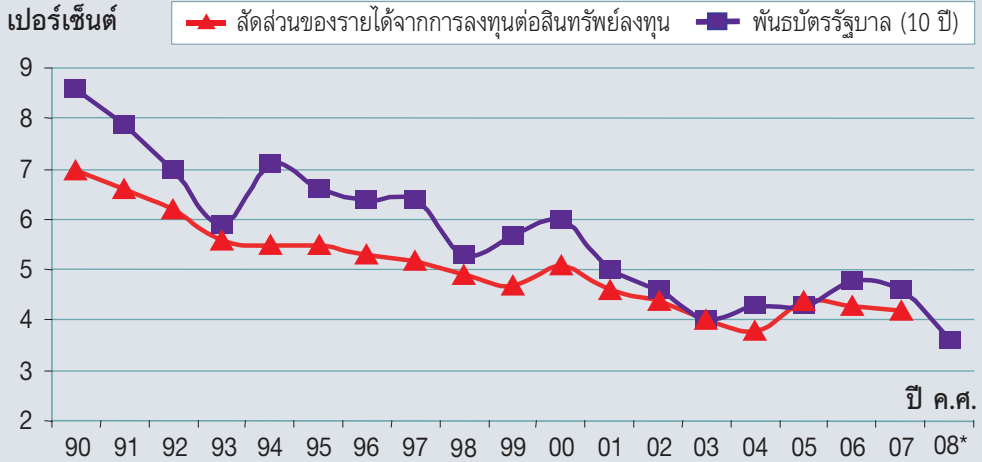
ในสภาวะปัจจุบัน นับเป็นการยากสำหรับบริษัทประกันภัยในการลงทุนให้ได้รับผลตอบแทนที่สูงเช่นในอดีต อัตราการเจริญเติบโตของรายได้จากการลงทุนมีแนวโน้มที่จะลดลงดังแสดงในรูป จะเห็นว่าอัตราการเจริญเติบโตของรายได้จากการลงทุนในปี พ.ศ. 2545 ภายหลังจากเหตุการณ์ 11 กันยายน คือ - 1.3 เปอร์เซ็นต์ หลังจากนั้นอัตราการเจริญเติบโตได้เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ คือ 3.9 เปอร์เซ็นต์, 3.4 เปอร์เซ็นต์ และ 24.4 เปอร์เซ็นต์ในช่วงปี พ.ศ. 2546 - 2548 สำหรับในปี พ.ศ. 2549 ซึ่งภาวะเศรษฐกิจชะลอตัว อัตราผลตอบแทนจากการลงทุนเหลือเพียง 5.2 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ส่วนในปีที่ผ่านมา อัตราการเจริญเติบโตของรายได้จากการลงทุนอยู่ที่ 0.1 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นเอง

นอกจากนี้แล้ว การลงทุนในรูปแบบใหม่ๆ อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงทางการเงินและความเสี่ยงด้านเครดิตกับบริษัทประกันภัย เนื่องจากอาจเป็นการยากที่ผู้บริหารจะเข้าใจถึงรูปแบบการลงทุนเหล่านี้

ที่มา: A.M. Best, Insurance Services Office, Insurance Information Institute.

สัดส่วนของรายได้จากการลงทุนต่อสินทรัพย์ลงทุนของธุรกิจประกันวินาศภัยของประเทศสหรัฐอเมริกา

ที่มา: Board of Governors, Federal Reserve System, A.M.Best, Insurance Information Institute.

นักวิเคราะห์ยังมีความกังวลในเรื่องของผลกระทบจากการลงทุนประเภทต่างๆ เช่น การลงทุนในกองทุนประกันความเสี่ยง (Hedge fund) หรือ การลงทุนในหุ้นกู้ซึ่งธนาคารและสถาบันการเงินของประเทศสหรัฐอเมริกาสร้างขึ้นมาจากสินเชื่อจำนองบ้านคุณภาพต่ำ (Subprime Mortgages)

การศึกษามลกระทบของวิกฤตสินเชื่อจำนองบ้านคุณภาพต่ำที่เกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกาในปีที่ผ่านมาโดย Fitch Ratings และ Standard and Poor's แสดงให้เห็นว่า ธุรกิจประกันวินาศภัยของสหรัฐอเมริกาอาจจะได้รับผลกระทบจากวิกฤตในครั้งนี้ประมาณ 44,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 3 ของการลงทุนทั้งหมดของธุรกิจประกันวินาศภัย ถึงแม้ผลกระทบต่อการลงทุนจะไม่มากก็ตาม แต่ความคุ้มครองด้านความรับผิดอาจทำให้บริษัทประกันวินาศภัยจะจ่ายค่าสินไหมทดแทนอีกเป็นจำนวนไม่น้อย

ประเด็นสุดท้ายที่มีผลกระทบต่อผลประกอบการด้านการลงทุนก็คือ การออกกฎหมาย ระเบียบ หรือ ข้อบังคับต่างๆ จากหน่วยงานที่มีหน้าที่กำกับดูแลธุรกิจประกันภัย เช่น The Financial Services Authority

(FSA) ซึ่งจะทำให้ทางเลือกในการลงทุนถูกจำกัด

9. การจัดการด้านเทคโนโลยี

ธุรกิจประกันภัยเป็นธุรกิจที่ต้องเกี่ยวข้องกับเอกสารที่เป็นกระดาษ (Paper-Based) เป็นจำนวนมาก จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการรวบรวมเอกสารทั้งหมดให้อยู่ในรูปของฐานข้อมูล การที่ระบบคอมพิวเตอร์หรือเทคโนโลยีสารสนเทศของบริษัทไม่ทันสมัยจะทำให้เกิดความล่าช้าในการเข้าถึงข้อมูล และทำให้การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูลที่เป็นปัจจุบันเป็นไปได้ยาก นอกจากนี้แล้ว การนำเทคโนโลยีต่างๆ มาใช้ประกอบการดำเนินธุรกิจประกันวินาศภัยก็นับว่าอยู่ในอัตราที่ต่ำและมีการพัฒนาไปอย่างช้าๆ

ความล่าช้าทางเทคโนโลยีนี้ยังถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ลดความสามารถในการแข่งขันระหว่างบริษัทประกันวินาศภัยที่มีอยู่เดิมกับคู่แข่งรายใหม่ๆ ที่จะเข้ามาในตลาด การขยายช่องทางการขายในรูปแบบใหม่ๆ จำเป็นต้องมีเทคโนโลยีที่ทันสมัยมารองรับ การลงทุนในเทคโนโลยีจะทำให้บริษัทประกันวินาศภัยมีข้อมูลที่ทันสมัยและลดต้นทุนในการดำเนินการได้ในระยะยาว

ตัวอย่างการนำเทคโนโลยีมาใช้ในธุรกิจประกันวินาศภัย

Business Driver	Objective	Project Examples	IT Spend
 Operations	Streamline processes to reduce manual work	Core system enhancements & reengineering, enterprise content mgmt, straight-through-processing, IT architecture standardization	48%
 Distribution	Attract and retain profitable producers	Web services, enterprise incentive compensation, illustrations, partner relationship management	18%
 Customer Service	Enhance services and delivery channels	Web services, call centers, customer relationship management, communications, delivery channels	16%
 Profitability	Achieve profitable and sustainable growth	Automated underwriting, fraud protection, performance analytics, business intelligence, financial reporting	10%
 Governance	Integrate risk mgmt with day-to-day operations	Metrics and measurement, project office tools, executive dashboards, compliance, business and IT alignment	8%
 Outsourcing	Strategically manage resources and control costs	Information technology outsourcing, business process outsourcing, global sourcing, processing hubs	

ที่มา: TowerGroup.

10. รูปแบบใหม่ของคู่แข่งชั้น

ธุรกิจประกันภัยต้องเผชิญกับการแข่งขันในรูปแบบใหม่ๆ อาทิ กองทุนประกันความเสี่ยงและธุรกิจเงินร่วมลงทุนทำให้เกิด capacity ใหม่เพิ่มขึ้น ในขณะที่วาณิชธนกิจก็ได้ทำการคิดค้นผลิตภัณฑ์ด้านการบริหารความเสี่ยงใหม่ๆ ออกมา การแข่งขันในรูปแบบใหม่เหล่านี้จะทำให้มีผลต่อการกำหนดราคาผลิตภัณฑ์ประกันภัยและรอบเวลาของวัฏจักรของการประกันภัย

สำหรับตลาดประกันภัยในประเทศที่กำลังพัฒนาบริษัทประกันภัยในประเทศต้องเผชิญกับการแข่งขันที่เกิดขึ้นมาจากการเข้ามาของบริษัทประกันภัยข้ามชาติ ความได้เปรียบด้านเงินทุนและเทคโนโลยีของบริษัทข้ามชาติเหล่านี้ถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความเสียเปรียบทางการแข่งขันหรือการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมสำหรับบริษัทประกันภัยในประเทศ

บรรณานุกรม

1. Agmen-Smith, A., 2006. "Beyond Face To Face Insurance Distribution."
2. Byam, M., 2005. "Change Happens: Man

aging Change By Leading Change" Acord Loma Insurance Systems Forum.

3. Center for the Study of Financial Innovation, 2007. "Insurance Banana Skins 2007: The CSFI Survey of the Risks Facing Insurers."
4. Chavan, V. "Channeling the Future: How An Integrated, Enterprise-Wide Technology Framework Can Help Insurance Companies Meet the Complex Distribution Challenges and Evolving Customer Needs."
5. Hartwig, R.P., 2008. "Insurance Markets in a Turbulent Economy: Trends & Challenges" Association of Insurance Financial Analysts 33rd Annual Conference, Naples, FL.
6. Hartwig, R.P., 2008. "The Insurance Cycle and Credit Crisis: Impacts & Implications for the P/C Insurance Industry".

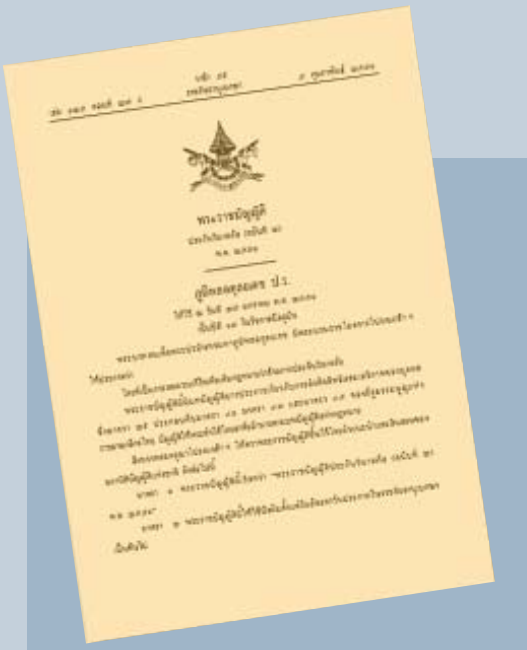
กฎหมาย ที่เกี่ยวข้องกับนักคณิตศาสตร์ประกันภัย

การประกาศใช้ พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นกฎหมายประกันวินาศภัยฉบับใหม่นั้น อาจทำให้บริษัทประกันวินาศภัยหลายต่อหลายแห่งต้องหนักใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงอันเนื่องมาจากกฎเกณฑ์ใหม่ๆ ที่มีความเข้มงวดมากขึ้น ซึ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับนักคณิตศาสตร์ประกันภัยนั้น กฎหมายใหม่ได้มีการกำหนดคุณสมบัติและบทลงโทษที่เพิ่มมากขึ้นทั้งนี้เพื่อยกระดับนักคณิตศาสตร์ประกันภัยที่จะทำงานให้กับบริษัทประกันวินาศภัยของไทยได้มาตรฐานทัดเทียมกับมาตรฐาน

สากล และทำงานอย่างระมัดระวังมากยิ่งขึ้น

Actuaries' Corner ฉบับนี้ ขอนำทุกท่านเข้าถึงสาระสำคัญๆ ส่วนหนึ่งของ พ.ร.บ. ฉบับล่าสุดนี้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับนักคณิตศาสตร์ประกันภัยกัน โดยหวังว่าจะเป็นข้อมูลเบื้องต้นที่เป็นประโยชน์สำหรับการเตรียมพร้อมของบริษัทประกันวินาศภัยในเรื่องของนักคณิตศาสตร์ประกันภัย รวมทั้งประโยชน์สำหรับผู้ที่ต้องการประกอบอาชีพเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยด้วย...

สำหรับบทบาทหน้าที่ของนักคณิตศาสตร์ประกันภัยที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้นมีอยู่ใน มาตรา ๗๘/๑ ที่กำหนดให้ “รายงานการคำนวณความรับผิดชอบโดยนักคณิตศาสตร์ประกันภัย” และใน มาตรา ๗๘/๖ ที่กำหนดให้ “นักคณิตศาสตร์ประกันภัยต้องจัดทำรายงานหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับรายงานการคำนวณความรับผิดชอบตามกรมธรรม์ประกันภัยหรือรายงานการวิเคราะห์ทางคณิตศาสตร์อื่นๆ ตามแบบและรายการที่นายทะเบียนประกาศกำหนด โดยนายทะเบียนจะให้ค่าชี้แจงเพื่ออธิบายหรือขยายความแห่งรายงานหรือเอกสารนั้นด้วยก็ได้” ซึ่งจากข้อกฎหมายข้างต้นจะเห็นได้ว่า นักคณิตศาสตร์ประกันภัยได้กลายเป็น “ความจำเป็นที่จะต้องมี” (จะประจำหรือชั่วคราวก็แล้วแต่) สำหรับบริษัทประกันวินาศภัยไปแล้ว และผู้ที่จะเป็นนักคณิตศาสตร์

ประกันภัยก็เชื่อว่า จะเข้ามาเป็นกันง่าย ๆ เหมือนเมื่อก่อน เพราะ พ.ร.บ. ฉบับล่าสุดนี้ได้กำหนดให้ผู้ที่จะเป็น นักคณิตศาสตร์ประกันภัยจะต้องขอและได้รับใบอนุญาต จากนายทะเบียนก่อนจึงจะสามารถทำงานในธุรกิจ ประกันวินาศภัยตามบทบาทหน้าที่ของตัวเองได้ !!!

ใน มาตรา ๗๘/๒ ได้มีการนำเอาระบบใบอนุญาตมาใช้ควบคุมนักคณิตศาสตร์ประกันภัย โดยกำหนดว่า “ผู้ใดจะเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัย ต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน การขออนุญาต และการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด” และการขอใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยนั้น ก็เชื่อว่าก่อนครั้งเดียวแล้วจะทำงานกันไปได้ตลอดชีพ เพราะใน มาตรา ๗๘/๕ ได้กำหนดว่า “ใบอนุญาต เป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยให้มีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอภายในกำหนดสองเดือน ก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ” ดังนั้น ผู้ที่จะมาเป็นนัก คณิตศาสตร์ประกันภัยจึงต้องทราบและทำความเข้าใจในเรื่องนี้ไว้ตั้งแต่ต้น โดยอัตราค่าธรรมเนียม ในการขอใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็น นักคณิตศาสตร์ประกันภัยตามที่นายทะเบียน หรือ สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการ ประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.) กำหนดไว้คือ ค่า ค่าขอรับใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัย 500 บาท ค่าใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัย 20,000 บาท และค่าต่ออายุใบอนุญาตเป็นนัก คณิตศาสตร์ประกันภัย 12,000 บาท ทั้งนี้ หากผู้ใด ฝ่าฝืนทำงานในฐานะนักคณิตศาสตร์ประกันภัยโดย ไม่มีใบอนุญาตนั้น ใน มาตรา ๑๐๘/๑ ของ พ.ร.บ. ฉบับล่าสุดนี้ยังได้กำหนดบทลงโทษไว้ว่า “ผู้ใด ฝ่าฝืนมาตรา ๗๘/๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

สำหรับคุณสมบัติของผู้ที่จะขอรับใบอนุญาต เป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยได้นั้น ใน มาตรา

๗๘/๓ กำหนดเอาไว้ดังนี้ คือ (๑) สำเร็จการศึกษา ทางคณิตศาสตร์ประกันภัยตามหลักสูตรหรือวิชาที่ นายทะเบียนประกาศกำหนดจากสถาบันการศึกษาที่ ก.พ. รับรอง และปฏิบัติงานด้านคณิตศาสตร์ ประกันภัยหรือสถิติที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยที่ นายทะเบียนประกาศกำหนดมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี หรือ (๒) เป็นสมาชิกระดับเฟลโลของสมาคมนัก คณิตศาสตร์ประกันภัยที่นายทะเบียนประกาศกำหนด การที่กฎหมายประกันวินาศภัยฉบับใหม่ระบุคุณสมบัติ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยไว้ข้างต้นก็เพื่อให้มั่นใจใน ระดับหนึ่งว่าจะได้นักคณิตศาสตร์ประกันภัยที่มี ประสบการณ์และความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะ ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สถานการณ์ของนักคณิตศาสตร์ประกันภัย ฟากประกันวินาศภัยในบ้านเรานั้น เท่าที่พอหาได้ใน ปัจจุบันก็จะเข้าคุณสมบัติข้อ (๑) เสียมากกว่า เพราะ ตอนนี้อยู่ในบ้านเราที่ไม่มีคนไทยที่เป็นนักคณิตศาสตร์ ประกันภัยฟากประกันวินาศภัยซึ่งเป็นสมาชิกระดับ เฟลโลของสมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยที่ นายทะเบียนประกาศกำหนดเลย ถ้าจะหานักคณิต- ศาสตร์ประกันภัยที่ตรงตามคุณสมบัติข้อ (๒) มา ทำงานก็คงต้องจ้างนักคณิตศาสตร์ประกันภัยจาก ต่างประเทศมาทำงานให้ ซึ่งแน่นอนว่าค่าใช้จ่ายใน ส่วนนี้ย่อมสูงมาก และบริษัทประกันวินาศภัยขนาด เล็กคงไม่มีความสามารถพอที่จะจ้างนักคณิตศาสตร์ ประกันภัยจากต่างประเทศมาประจำ ปัญหาจึง เป็นเรื่องเร่งด่วนของอุตสาหกรรมประกันวินาศภัย ที่จะต้องเร่งสร้างนักคณิตศาสตร์ประกันภัยของไทย ให้ได้มาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด เพื่อให้เพียงพอต่อการรับมือกับความเปลี่ยนแปลง ซึ่งเรื่องนี้ จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายๆ ฝ่าย ทั้ง จากบริษัทประกันภัย สถาบันการศึกษาที่เปิดสอน ในเรื่องของการประกันภัยและคณิตศาสตร์ประกันภัย รวมทั้งหน่วยงานอิสระต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ และเอกชน ในส่วนของการแก้ปัญหาในระยะสั้นนั้น

ก็คงต้องอาศัยนักคณิตศาสตร์ประกันภัยที่มีคุณสมบัติตามข้อ (๑) มาทำงานไปก่อน ส่วนกรณีที่ต้องการใช้นักคณิตศาสตร์ประกันภัยที่มีคุณสมบัติตามข้อ (๒) มาทำงาน ก็อาจให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งเป็นผู้จัดจ้างนักคณิตศาสตร์ประกันภัยจากต่างประเทศซึ่งเป็นสมาชิกระดับเฟลโลของสมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยที่นายทะเบียนประกาศกำหนด มาประจำอยู่ในส่วนกลางสำหรับให้บริการแก่บริษัทประกันภัยที่ไม่สามารถจัดจ้างนักคณิตศาสตร์ประกันภัยตามกฎหมายกำหนดมาประจำได้ ซึ่งในส่วนนี้ สำนักงานอตราเบี้ยประกันภัย หรือ IPRB นับว่ามีความพร้อมที่จะให้บริการในลักษณะดังกล่าวได้

กฎหมายประกันวินาศภัยฉบับใหม่ยังกำหนดลักษณะต้องห้ามของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยเอาไว้ด้วยใน **มาตรา ๗๘/๔** เพื่อลดปัญหาการเข้ามาสู่ธุรกิจประกันภัยของนักคณิตศาสตร์ประกันภัยซึ่งมีประวัติไม่ดี เคยต้องโทษจำคุกในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ รวมถึงในกรณีอื่นๆ ที่อาจส่งผลให้นักคณิตศาสตร์ประกันภัยไม่สามารถทำงานได้ (เช่น เป็นบุคคลวิกลจริต, เป็นบุคคลล้มละลาย) นอกจากนี้ ในเรื่องของบทลงโทษต่างๆ ก็นับมีความเข้มงวดและมีบทลงโทษที่หนักมากขึ้น คือถึงขั้นทั้งจำทั้งปรับทีเดียวสำหรับนักคณิตศาสตร์ที่ประกันภัยที่ออกนอกกลุ่มนอกทางและประพฤติมิชอบในวิชาชีพของตัวเอง โดยใน **มาตรา ๗๘/๗** กำหนดให้นักคณิตศาสตร์ประกันภัยต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพตามที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้เพื่อเป็นการควบคุมการปฏิบัติงานของนักคณิตศาสตร์ประกันภัย ซึ่งหากนักคณิตศาสตร์ประกันภัยคนไหนทำผิดจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพหรือรับรองรายงานการคำนวณความรับผิดตามกรรมธรรม์ประกันภัยโดยขาดความระมัดระวัง ใน **มาตรา ๗๘/๘** นั้นได้กำหนดไว้ว่า นายทะเบียนมี

อำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยได้ และหากนักคณิตศาสตร์ประกันภัยผู้ใดทำคำรับรองรายงานการคำนวณความรับผิดตามกรรมธรรม์ประกันภัย หรือจัดทำรายงานหรือเอกสารใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับรายงานการคำนวณความรับผิดตามกรรมธรรม์ประกันภัยอันเป็นเท็จ ใน **มาตรา ๑๐๘/๒** กำหนดไว้ว่าจะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากสถานการณ์เรื่องกำลังคนที่เป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยในภาคธุรกิจประกันวินาศภัยของไทยนั้นยังไม่ค่อยดีนัก ใน **มาตรา ๖๔** ของ พ.ร.บ. ฉบับล่าสุดนี้จึงยังคงผ่อนผันให้ “ผู้ใดทำหน้าที่รับรองรายงานคำนวณความรับผิดตามกรรมธรรม์ประกันภัยของบริษัทอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ทำหน้าที่ดังกล่าวต่อไปได้อีกแปดปี” ซึ่งส่วนนี้ถือเป็นการยืดระยะเวลาให้ธุรกิจประกันภัยได้หายใจหายคออีกกระยะหนึ่ง...แต่แน่นอนว่าวันเวลาอันสั้นมีนี่ย่อมจะไม่นานเท่าใดนักสำหรับบริษัทประกันวินาศภัยที่ยังไม่เริ่มเตรียมตัวรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นนับเสียตั้งแต่วันนี้ !!!

ที่กล่าวไปทั้งหมดข้างต้นนั้นเป็นเพียงสาระสำคัญของส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับนักคณิตศาสตร์ประกันภัย หากท่านผู้อ่านท่านใดต้องการที่จะดูรายละเอียดของ พ.ร.บ. ฉบับนี้ทั้งหมดสามารถดาวน์โหลดเอกสารดังกล่าวได้จากเว็บไซต์ของสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย - OIC (www.oic.or.th) หรือเว็บไซต์ของสำนักงานอตราเบี้ยประกันวินาศภัย - IPRB (www.iprbthai.org) ...ในครั้งหน้าเราจะมาติดตามเรื่องของประกาศนายทะเบียนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับนักคณิตศาสตร์ประกันภัยตามกฎหมายใหม่กันว่าจะมีรายละเอียดเป็นอย่างไรบ้าง โปรดอย่าพลาด...

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนักคณิตศาสตร์ประกันภัยตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

หมวด ๔/๑ นักคณิตศาสตร์ประกันภัย

มาตรา ๓๘/๑ รายงานการคำนวณความรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัยของบริษัทต้องผ่านการรับรองโดยนักคณิตศาสตร์ประกันภัย

มาตรา ๓๘/๒ ผู้ใดจะเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๓๘/๓ ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) สำเร็จการศึกษาทางคณิตศาสตร์ประกันภัยตามหลักสูตรหรือวิชาที่นายทะเบียนประกาศกำหนดจากสถาบันการศึกษาที่ ก.พ. รับรอง และปฏิบัติงานด้านคณิตศาสตร์ประกันภัยหรือสถิติที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยที่นายทะเบียนประกาศกำหนดมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี หรือ

(๒) เป็นสมาชิกระดับเฟลโลของสมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยที่นายทะเบียนประกาศกำหนดประกาศของนายทะเบียนตามวรรคหนึ่งให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓๘/๔ ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยต้องไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(๑) เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินหรือความผิดตามมาตรา ๑๐๘/๑ หรือมาตรา ๑๐๘/๒ เว้นแต่ได้พ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปีก่อนวันขอรับใบอนุญาต

(๒) เป็นบุคคลลึกลับหรือมีจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ คนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๓) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๔) อยู่ในระหว่างถูกพักใช้ใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัย

(๕) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยในระยะเวลาห้าปีก่อนวันขอรับใบอนุญาต

มาตรา ๓๘/๕ ใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยให้มีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอภายในกำหนดสองเดือนก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ และเมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้ได้รับใบอนุญาตจนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่อนุญาต

การขอต่ออายุใบอนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๓๘/๖ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยต้องจัดทำรายงานหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับรายงานการคำนวณความรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัยหรือรายงานการวิเคราะห์ทางคณิตศาสตร์อื่นๆ ตามแบบและรายการที่นายทะเบียนประกาศกำหนด โดยนายทะเบียนจะให้ทำคำชี้แจงเพื่ออธิบายหรือขยายความแห่งรายงานหรือเอกสารนั้นด้วยก็ได้

มาตรา ๗๘/๗ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพตามที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๗๘/๘ นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยเมื่อปรากฏแก่นายทะเบียนว่านักคณิตศาสตร์ประกันภัย

(๑) ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗๘/๖ หรือมาตรา ๗๘/๗

(๒) รับผิดชอบต่อรายงานการคำนวณความรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัยโดยขาดความระมัดระวังการสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้ นายทะเบียนกำหนดเวลาตามที่เห็นสมควรแต่ไม่เกินครึ่งละหนึ่งปี

มาตรา ๗๘/๙ นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยเมื่อปรากฏแก่นายทะเบียนว่านักคณิตศาสตร์ประกันภัย

(๑) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๗๘/๓ หรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๗๘/๔

(๒) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตมาแล้วและกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๗๘/๘ อีก

มาตรา ๗๘/๑๐ ผู้ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยตามมาตรา ๗๘/๘ หรือมาตรา ๗๘/๙ มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง และให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

มาตรา ๑๐๘/๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๗๘/๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๐๘/๒ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยผู้ใดทำคำรับรองรายงานการคำนวณความรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัย หรือจัดทำรายงานหรือเอกสารใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับรายงานการคำนวณความรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัยอันเป็นเท็จต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๐๙ วรรคสองและวรรคสามมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๑๑/๒ ในกรณีที่บริษัท ตัวแทนประกันวินาศภัย นายหน้าประกันวินาศภัย ผู้ประเมินวินาศภัยหรือนักคณิตศาสตร์ประกันภัยผู้ใด กระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ ให้สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยมีอำนาจประกาศหรือโฆษณาการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามดังกล่าว โดยระบุรายละเอียดการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามรวมทั้งระบุชื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องให้ประชาชนทราบได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๖๕ ผู้ใดทำหน้าที่รับรองรายงานคำนวณความรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัยของบริษัทอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ทำหน้าที่ดังกล่าวต่อไปได้อีกแปดปี

ตามติดความเคลื่อนไหว เรื่องกรอบ RBC (2)

ฉบับที่แล้วเราเริ่มต้นเปิดประเด็นร้อนนี้ โดยนำเสนอสรุปสาระสำคัญของข้อเสนอแนวทางในการกำหนดกรอบการกำกับดูแลเงินกองทุนตามระดับความเสี่ยงสำหรับธุรกิจประกันวินาศภัย ตั้งแต่หลักการพื้นฐานจนถึงกรอบระยะเวลาของการดำเนินงาน ซึ่งภาคธุรกิจ โดยสมาคมประกันวินาศภัยและสมาคมประกันชีวิตไทย ได้นำเสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจ (คปภ.) ในเดือนธันวาคม 2550

สำหรับฉบับนี้ ขอนำความคิดเห็นต่างๆ ในการเตรียมพร้อมของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องมารายงานให้ทราบกัน มาดูกันว่าทั้งภาครัฐและเอกชนได้ร่วมกันขับเคลื่อนในเรื่องนี้ไปถึงขั้นไหนแล้ว นับแต่เปิดศักราชใหม่....

แนวทางการกำกับดูแลบริษัทประกันภัยตามแนวทางของสมาคมผู้กำกับดูแลธุรกิจประกันภัยนานาชาติ (International Association of Insurance Supervisors: IAIS) ส่วนหนึ่งได้ให้ความสำคัญกับการกำกับดูแลตามระดับความเสี่ยง (Risk-Based

Supervision) ซึ่งในการพัฒนากรอบการกำกับดูแลตามระดับความเสี่ยงสำหรับบ้านเราในปัจจุบัน ได้จัดแบ่งความเสี่ยงในการประกอบธุรกิจประกันภัยออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่

- ความเสี่ยงจากการรับประกันภัย (Insurance Risk)
- ความเสี่ยงด้านตลาด (Market Risk)
- ความเสี่ยงด้านเครดิต (Credit Risk)
- ความเสี่ยงด้านสภาพคล่อง (Liquidity Risk)
- ความเสี่ยงด้านการปฏิบัติการ (Operational Risk)

สำนักงาน คปภ. มีนโยบายใช้การกำหนดระดับเงินกองทุนเพื่อรองรับความเสี่ยงด้าน Insurance Risk, Market Risk และ Credit Risk เท่านั้น ส่วน Operational Risk และ Liquidity Risk จะยังไม่กำหนดระดับเงินกองทุนเพื่อรองรับความเสี่ยง แต่จะใช้วิธีประกาศแนวทางปฏิบัติในการบริหารความเสี่ยงทั้ง 2 ด้านดังกล่าวให้แก่ผู้ประกอบการ ...เรามาดูความคิดเห็นของงานทั้งหมดกัน

การพัฒนากรอบการกำกับดูแลเงินกองทุนตามระดับความเสี่ยง

คณะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชนในการพิจารณากำหนดแนวทางในการกำกับดูแลเงินกองทุนตามระดับความเสี่ยง ได้พิจารณาเลือกกรอบการกำกับดูแลเงินกองทุนของประเทศสิงคโปร์และมาเลเซีย เป็นตัวแบบอ้างอิง (Reference Model) ในการประชุมครั้งที่ 2/2551 วันที่ 25 มกราคม 2551 รวมทั้งได้พิจารณากฎระเบียบต่างๆ ที่จำเป็นต้องแก้ไขเพื่อรองรับตัวแบบที่เลือก อาทิ

- การประเมินราคาสินทรัพย์และหนี้สินให้เป็นแบบมูลค่ายุติธรรม

- การกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจัดสรรเงินสำรองและการจัดสรรสินทรัพย์หมุนหลัก

- ผลกระทบทางภาษีอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงวิธีการจัดสรรเงินสำรอง

- คุณสมบัติของนักคณิตศาสตร์ประกันภัย
- นิยามของเงินกองทุน
- การขยายกรอบการลงทุน
- การกำกับอัตราเบี้ยประกันภัย และผลิตภัณฑ์ใหม่

- รูปแบบการรายงานข้อมูล

นอกจากนี้ ที่ประชุมยังได้กำหนดให้บริษัทประกันภัยที่จะเข้าร่วมในการทดสอบนำร่อง ให้เป็นตัวแทนของภาคธุรกิจได้ทั้งตามขนาดธุรกิจ และการกระจายตัวของพอร์ตการรับประกันภัย ซึ่งหลังจากการประชุมดังกล่าว ได้มีความเคลื่อนไหวสำคัญๆ ดังนี้

- 13 กุมภาพันธ์ 2551 สำนักงานอัตรารับประกันภัย ในนามคณะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชนฯ ได้จัดประชุมชี้แจงการนำส่งข้อมูลทั้งด้านการรับประกันภัยและการจ่ายค่าสินไหมทดแทนของการรับประกันภัยทุกประเภท เพื่อนำมาใช้ในการคำนวณค่าความเสี่ยง (Risk Charge) ซึ่งจะเอื้อให้การกำหนดเงินกองทุนสำหรับความเสี่ยง

ด้านการรับประกันภัยของบริษัทประกันวินาศภัย เป็นไปตามพื้นฐานความเสี่ยงอย่างแท้จริง

- เพื่อให้บริษัทประกันวินาศภัยมีความเข้าใจและมีการเตรียมความพร้อมด้านต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม สมาคมประกันวินาศภัยจึงได้มีการจัดประชุมเพื่อชี้แจงแนวทางการกำหนดกรอบการกำกับดูแลเงินกองทุนตามระดับความเสี่ยง (Risk-Based Capital) สำหรับธุรกิจประกันวินาศภัยขึ้นในวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2551

- 26 กุมภาพันธ์ 2551 สำนักงาน คปภ. ได้แต่งตั้งคณะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชน (Steering Committee) ขึ้นเพื่อทำหน้าที่กำหนดนโยบายการพัฒนากรอบการกำกับดูแลเงินกองทุนตามระดับความเสี่ยง (Risk-Based Capital)

การกำกับดูแลความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ

สำนักงาน คปภ. ได้แต่งตั้งคณะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชนขึ้นมาอีกชุดหนึ่ง เมื่อวันที่ 18 มกราคม 2551 เพื่อพิจารณากำหนดแนวทางและจัดทำคู่มือในการกำกับความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ (Operational Risk) ของธุรกิจประกันภัย ตามนโยบายการกำกับความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ (Operational Risk) ที่ไม่ได้ใช้การกำหนดระดับเงินกองทุนเพื่อรองรับความเสี่ยง

5 กุมภาพันธ์ 2551 ได้มีการประชุมร่วมกันครั้งแรกของ คณะทำงานร่วมภาครัฐและเอกชนในการพิจารณาแนวทางและจัดทำคู่มือในการกำกับความเสี่ยงด้านการปฏิบัติการ ที่ประชุมเห็นชอบในการจัดทำเป็นคู่มือแนวทางปฏิบัติ (Guidance) สำหรับ Operational Risk และ Liquidity Risk โดยระยะแรก สำนักงาน คปภ. มีนโยบายจัดทำคู่มือแนวทางการกำกับความเสี่ยงด้านปฏิบัติการก่อน ซึ่งเป็นที่มาของการจัดตั้งคณะทำงานฯ ความเสี่ยงด้านการปฏิบัติการชุดนี้

ในการประชุมคณะทำงานร่วมภาครัฐและเอกชน

ในการพิจารณาแนวทางและจัดทำคู่มือในการกำกับความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ ครั้งที่ 2/2551 เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2551 ที่ประชุมพิจารณาเห็นว่า สำนักงาน คปภ. อยู่ระหว่างการร่างมาตรฐานขั้นต่ำในการบริหารจัดการความเสี่ยง (Enterprise Risk Management: ERM) ของบริษัทประกันภัยอยู่แล้ว และความเสี่ยงด้านปฏิบัติการถือเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการ ERM จึงพิจารณาให้นำร่างมาตรฐานขั้นต่ำในการบริหารจัดการความเสี่ยงดังกล่าวให้คณะทำงานฯ ชุดนี้ได้พิจารณาให้ข้อคิดเห็น เพื่อปรับปรุงให้เหมาะสมและใช้เป็นแนวทางในการจัดทำร่างคู่มือในการกำกับความเสี่ยงด้านปฏิบัติการต่อไป

ล่าสุด คณะทำงานฯ ได้ประชุมร่วมกันอีกครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ 3 เมษายน 2551 เพื่อพิจารณาร่างมาตรฐานขั้นต่ำในการบริหารจัดการความเสี่ยงของบริษัทประกันภัยซึ่งได้แก้ไขปรับปรุงแล้ว และได้มีมติให้มีปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมในบางประเด็น พร้อม

กันนี้ที่ประชุมมีมติให้ผู้แทนจากสมาคมประกันวินาศภัยและสมาคมประกันชีวิตไทยนำร่างคู่มือการกำกับความเสี่ยงด้านปฏิบัติการไปพิจารณาและนำเสนอต่อที่ประชุมในการประชุมครั้งต่อไป

...อนึ่ง สรุปความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับ RBC ที่ได้นำมาเสนอนี้ รวมถึงความเคลื่อนไหวใหม่ๆ ที่จะนำมารายงานให้ทราบในโอกาสต่อไป ท่านผู้อ่านสามารถติดตามรายละเอียด พร้อมดาวน์โหลดเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งหมดได้จากเว็บไซต์ www.iprbthai.org จดหมายข่าว IPRB ฉบับหน้า เราจะพาท่านไปดูหน้าตาของ RBC Framework ในส่วนของ Insurance Risk, Credit Risk และ Market Risk ซึ่งคณะทำงานฯ ได้นำเสนอและได้รับความเห็นชอบร่วมกันแล้ว ...โปรดอย่าพลาด...

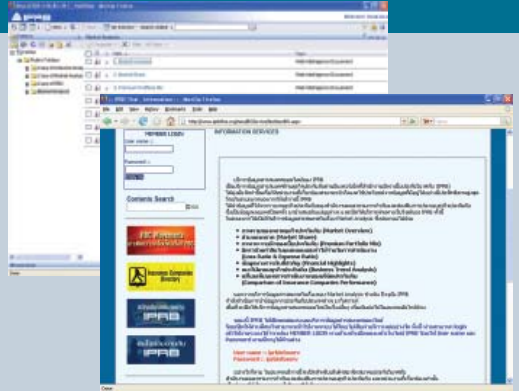
IPRB INFORMATION SERVICES

บริการข้อมูลสารสนเทศผ่านอินเทอร์เน็ต

IPRB ได้เปิดทดสอบระบบบริการข้อมูลสารสนเทศออนไลน์ ซึ่งเป็นบริการข้อมูลสารสนเทศด้านธุรกิจประกันภัยผ่านอินเทอร์เน็ตที่ IPRB มุ่งมั่นจัดทำขึ้นเพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากข้อมูลที่มีอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ท่านที่สนใจสามารถทดลองเข้าใช้งานระบบได้ โดยคลิกเข้าไปดูรายละเอียดได้จากเมนู INFORMATION SERVICES ในเว็บไซต์ IPRB (www.iprbthai.org)

ในระยะแรกของการให้บริการนี้ IPRB ได้นำข้อมูลที่ได้จากรายงานธุรกิจประกันภัยของสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ซึ่งเป็นข้อมูลเผยแพร่ปีละครั้ง มานำเสนอในแง่มุมต่างๆ และเปิดให้บริการผ่านทางเว็บไซต์ของ IPRB ทั้งนี้ ในระยะแรกได้เปิดให้บริการข้อมูลสารสนเทศในเรื่อง Market Analysis ซึ่งประกอบไปด้วย

- ภาพรวมของตลาดธุรกิจประกันภัย (Market Overview)
- ส่วนแบ่งตลาด (Market Share)
- การกระจายตัวของเบี้ยประกันภัย (Premium Portfolio Mix)
- อัตราส่วนค่าสินไหมทดแทนและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน (Loss Ratio & Expense Ratio)

- ข้อมูลทางการเงินที่สำคัญ (Financial Highlights)
- แนวโน้มของธุรกิจประกันภัย (Business Trend Analysis)
- เปรียบเทียบผลการดำเนินงานของบริษัทประกันภัย (Comparison of Insurance Companies Performance)

นอกจากบริการข้อมูลสารสนเทศในเรื่องของ Market Analysis ข้างต้น ปัจจุบัน IPRB กำลังดำเนินการนำข้อมูลการประกันภัยประเภทต่างๆ มาวิเคราะห์ เพื่อที่จะเปิดให้บริการข้อมูลสารสนเทศออนไลน์ในเรื่องอื่นๆ เพิ่มเติมต่อไปในอนาคตอันใกล้ด้วย

